

บทที่ 1

ย่อเวลาหาอดีต

บาร์เซโลนา สเปน

'มีความสุข' ไม่ใช่ถ้อยคำที่ใช้บรรยายผู้คุ้มกันของ อาร์ทิมิส ฟาวล์ได้บ่อยนัก *ร่าเริง* และ *พอใจ* ก็ใช้กับ เขาหรือคนรอบข้างไม่ค่อยได้เช่นกัน บัคเลอร์ไม่ได้ก้าว จั๊นมาเป็นหนึ่งในชายผู้อันตรายที่สุดในโลกด้วยการ พุกคยกับใครก็ตามที่บังเอิญเดินผ่านมา ยกเว้นเป็นการคุยเรื่องเส้นทาง หนีหรืออาวุธที่ซ่อนไว้

บ่ายวันนี้บัคเลอร์กับอาร์ทิมิสอยู่ในสเปน ใบหน้าของผู้คุ้มกันชาว ยูเรเซียนดูขมกว่าปกติด้วยซ้ำ นายน้อยของเขาทำให้งานของบัคเลอร์ ซับซ้อนเกินจำเป็นอีกเช่นเคย อาร์ทิมิสยืนยันให้ทั้งคู่ยืนอยู่บนทางเท้า ของ บัสเซย์ เด กราเซีย ในบาร์เซโลนาเป็นเวลาชั่วโมงกว่าท่ามกลาง ดวงอาทิตย์ยามบ่าย มีแค่ต้นไม้ดมสูงไม่กี่ต้นให้ร่มเงาเพื่อหลบไอร้อน หรือผู้ที่อาจเป็นศัตรู

นี่เป็นการเดินทางเยือนต่างแดนแบบไร้คำอธิบายครั้งที่สี่แล้วใน รอบสี่เดือน ครั้งแรกที่เอดินบะระ แล้วก็หุบเขามรณะในอเมริกาตะวันตก

ตามด้วยการเดินเท้าสุดแสนทรหดไปอุซเบกิสถานซึ่งไม่มีทางออกทะเล
ตอนนี้ก็บาร์เซโลนา ทุกครั้งเพื่อรอ แวก ปริศนาที่ยังไม่ปรากฏตัวเสียที่
ทั้งสองเป็นคู่ประหลาดบนทางเท้าที่มีผู้คนคลาคล่ำ ชายตัวใหญ่
มีกล้ามเนื้อสีลึบกว่า สวมสูทยี่ห้ออิวโก้บอส และโกนศีรษะโล้น กับวัยรุ่น
ตัวเล็กผิวซีด ผมคาสนิท และดวงคาโตคมกริบสีค้ำอมน้ำเงิน

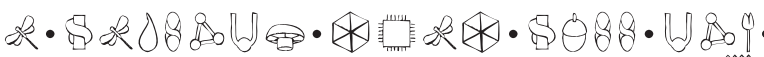
"จะเดินวนทำไมบัคเลอร์" อาร์ทิมิสถามอย่างหงุดหงิด เขารู้
คำตอบอยู่แล้ว แต่แวกผู้คาดว่าจะมาเยือนบาร์เซโลนาตามการคำนวณ
ของเขามาสายไปหนึ่งนาทีแล้ว อาร์ทิมิสจึงโยนความหงุดหงิดใส่ผู้คุ้มกัน

"คุณก็รู้ดีนี่รับอาร์ทิมิส" บัคเลอร์ตอบ "เมื่อมีมือปืนข่มขู่หรือ
พวกคักฟังอยู่บนคาคฟ้าสักแห่ง ผมเดินวนเพื่อคุ้มกันรอบด้าน"

อาร์ทิมิสอยู่ในอารมณ์อยากอวดความฉลาดระดับอัจฉริยะของ
ตัวเอง เขามีอารมณ์แบบนี้บ่อยๆ แม้เด็กหนุ่มชาวไอริชวัยสิบสี่ปีผู้
ขึ้นชื่อการแสดงออกเช่นนั้น มันกลับน่ารำคาญอย่างยิ่งยวดสำหรับใคร
ก็ตามที่ต้องรับฟัง

"ข้อแรก แทบเป็นไปได้เลยที่จะมีมือปืนเล็งมาที่ฉัน" เขาพูด
"ฉันถอนเงินจากกองทุนผิวดอกหมายไปแล้วแปดสิบเปอร์เซ็นต์ และ
กระจายเงินทุนไปยังสินทรัพย์ที่ทำกำไรมาก ข้อสอง ใครก็ตามที่มา
คักฟังเราควรเก็บข้าวของกลับบ้านไปได้เลย เพราะกระดุมเม็ดที่สามบน
เสื่ออกของนายได้ปล่อยคลื่นโซลิเนียมออกมาทำให้อุปกรณ์สอดแนม
ใดๆ ไม่สามารถบันทึกภาพและเสียง ไม่ว่าจะเป็เทคโนโลยีของมนุษย์
หรือแฟรกีก็ตาม"

บัคเลอร์เหลือบมองคนคู่อหนึ่งที่กำลังเดินผ่านไป เป็นคู่อริวัยหนุ่ม
สาวที่ดูหลงใหลสเปน ฝ่ายชายมีกล้องวิดีโอห้อยคอ บัคเลอร์เชียร์กระดุม
เม็ดที่สามอย่างรู้สึกผิด

"เราอาจทำให้วิถีโอฮันนี่มึนเสียหายไม่น้อย" เขาออกความเห็น
อาร์ทิมิสชักไหล่ "ราคาเล็กน้อยแลกกับความเป็นส่วนตัวของฉัน"
"มีข้อสามหรือไม่" บัคเลอร์ถามคิเนียน

"มี" อาร์ทิมิสพูดอย่างเคียดแค้นอยู่บ้าง ยังคงไร้แววผู้ที่เขารอ
"ฉันกำลังจะบอกว่า ถ้ามีมือปืนอยู่บนอาคารหลังใดหลังหนึ่งในละแวกนี้
ก็น่าจะเป็นอาคารที่อยู่ด้านหลังเราพอดี ดังนั้นนายควรมายู่หลังฉัน"

บัคเลอร์เป็นผู้กุมกันฝีมือดีที่สุดใ้ในวงการ แต่กระทั่งเขายังไม่มั่นใจ
เต็มร้อยว่ามีมือปืนอาจอยู่บนคาคฟ้าอาคารหลังไหน

"พูดต่อไปสิครับ บอกผมว่าคุณรู้ได้ยังไง ผมรู้ว่าคุณอยากบอก"

"ก็ได้ ในเมื่อนายถาม ฉันก็จะบอก ไม่มีผู้ลอบยิงที่ไหนเลือกอยู่
บนคาคฟ้าคาซามีล่าบนถนนฝั่งตรงข้ามเราแน่ๆ เพราะมันเปิดให้
ประชาชนเข้าชมได้ การเข้าออกของเขาอาจถูกบันทึกไว้"

"เขาหรือเธอ" บัคเลอร์แก้ให้ "เดี๋ยวนี้มีมือปืนส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง
นะครับ"

"เขาหรือเธอ" อาร์ทิมิสแก้ "อาคารสองหลังทางขวามีต้นไม้บัง จะ
เลือกตำแหน่งที่เสียเปรียบไปทำไม"

"เยี่ยมครับ แล้วไงต่อ"

"กลุ่มอาคารที่อยู่ด้านหลังเฉียงไปทางซ้ายคือกลุ่มอาคารการเงิน
ที่ติดสต็อกเกอร์ของบริษัทรักษาความปลอดภัยไว้บนหน้าต่าง มีอาชีพอจะ
หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าที่ไม่ได้ค่าจ้าง"

บัคเลอร์พยักหน้ารับว่าเป็นความจริง

"ดังนั้นฉันจึงสรุปได้ตามหลักเหตุผลว่าผู้ลอบยิงในจินตนาการของ
นายน่าจะเลือกอาคารสี่ชั้นด้านหลังเรา มันเป็นอาคารที่พักอาศัย ดังนั้น
การเข้าออกจึงง่าย หลังคาเปิดโอกาสให้เขา หรือเธอ เล็งมาได้โดยตรง

การรักษาความปลอดภัยก็คงน้อยนิด มีแนวโน้มสูงว่าอาจไม่มีเลยด้วยซ้ำ"

บัคเลอร์ทำเสียงคังเฮอะ อาร์ทิสอาจพุดถูก แต่ในแวดวงการ
คุ่มกัน คำว่า *อาจ* ไม่สร้างความอุ่นใจได้เท่าเสียเถาะเคฟลาร์

"คุณ *อาจ* พุดถูก" ผู้คุ่มกันยอมรับ "แต่จะเป็นเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อ
ผู้ลอบยิงฉลาดเท่าคุณ"

"เป็นประเด็นที่น่าสนใจ" อาร์ทิสว่า

"ผมคิดว่าคุณคงหาข้ออ้างที่น่าเชื่อถือมาใช้กับอาคารหลังไหนก็ได้
ทั้งนั้น คุณเพียงแต่เลือกหลังนี้เพื่อให้ผมออกไปพันแนวสายตาคุณ ซึ่งนั่น
ก็ทำให้ผมเชื่อว่าใครก็ตามที่คุณรออยู่จะโผล่มาหน้าคาซ่ามีลา"

อาร์ทิสยิ้ม "เก่งมาก เพื่อนยาก"

คาซ่ามีลาเป็นอาคารสมัยต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ออกแบบโดย อันโต-
เนียว เกาคี สถาปนิกชาวสเปนผู้เชี่ยวชาญการออกแบบแนวอาร์ตนูโว
ค้ำนนอกเป็นผนังกับระเบียงโค้ง ตกแต่งด้วยงานเหล็กหล่อปิดเป็นรูปทรง
ทางเท่านั้นอาคารเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวผู้มาเข้าแถวรอคิวเข้าชม
อาคารประหลาดหลังนี้ในรอบบ่าย

"คนเยอะขนาดนี้เราจะเห็นผู้มาเยือนที่หัวหรือกรับ คุณแน่ใจหรือ
ว่าเขาไม่ได้มาถึงแล้ว อาจกำลังมองเราอยู่ก็ได้"

อาร์ทิสยิ้ม แล้วดวงตาก็เปล่งประกาย "เชื่อฉันเถอะว่าเขายังไม่
มา ถ้ามาแล้วคงมีเสียงหวีคร้องมากกว่านี้หลายเท่า"

บัคเลอร์ขมวดคิ้ว คราวนี้เขาอยากรู้ข้อมูลทั้งหมดก่อนขึ้นเครื่องบิน
แต่อาร์ทิสไม่ทำงานแบบนั้น สำหรับอัจฉริยะหนุ่มน้อยชาวไอริชผู้
นี้ *การเฉลย* คือขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในแผนการของเขา

"อย่างน้อยช่วยบอกผมทีเถอะว่าแขกผู้นี้จะพกอาวุธหรือไม่"

"ฉันคิดว่าไม่" อาร์ทิสบอก "ต่อให้พก เขาก็จะอยู่กับเราไม่เกิน

หนึ่งวินาที"

"วินาทีเดียววี เขาถูกส่งมาตามลำแสงจากอวกาศส่วนนอกหรือไงครับ"

"ไม่ใช่อวกาศหรอก เพื่อนยาก" อาร์ทิมิสพูดกลางคานาฬิกาข้อมือ "แค่เป็นกาลเวลาต่างหาก" เด็กหนุ่มถอนใจ "แต่ช่างเถอะ เวลานั้นได้ผ่านไปแล้ว คุณเหมือนฉันพาเรามากว่าน้ำไหล ผู้มาเยือนไม่ปรากฏตัว โอกาสมีน้อยนิด คุณเหมือนไม่มีใครอยู่อีกด้านของรอยแยก"

บัคเลอร์ไม่รู้ว่อาร์ทิมิสหมายถึงรอยแยกอะไร เขาเพียงแต่โล่งอกที่จะได้ไปจากสถานที่สุดเสี่ยงแห่งนี้ ยิ่งกลับไปถึงสนามบินบาร์เซโลนาได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดี

ผู้คุ้มกันหีบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าแล้วกดปุ่มโทร. ค่วนปลายสายรับตั้งแต่สัญญาณเรียกครั้งแรก

"มาเรีย" บัคเลอร์พูด "มารับเรา *ปรอนโต* (เดี๋ยวนี้)"

"ซี (ได้)" มาเรียตอบหัวงา เธอทำงานให้บริษัทรถเช่าสุดหรูของสเปน น่ารักมากและใช้หน้ามากโขอิฐบล็อกให้แตกได้

"โทร. หามาเรียรี" อาร์ทิมิสถามด้วยน้ำเสียงที่ปรับให้เหมือนบทสนทนาปกติธรรมดา

แต่บัคเลอร์ไม่หลงกล อาร์ทิมิสแทบไม่เคยถามอะไรที่ปกติธรรมดา

"ใช้ครับ มาเรีย คุณรู้เพราะผมเรียกชื่อเธอตอนโทร. หา ปกติคุณไม่ถามคำถามมากมายแบบนี้เกี่ยวกับคนขับรถลีมูซีน ช่วงสิบห้านาทีที่ผ่านมาคุณถามไปสี่ครั้งแล้ว *มาเรีย* จะมารับเราไหม คิดว่าตอนนี้ *มาเรีย* อยู่ไหน *มาเรีย* น่าจะอายุเท่าไร"

อาร์ทิมิสถูมับ "เป็นเพราะฮอร์โมนวัยรุ่นน้่าบอนี้แหละ บัคเลอร์ ทุกครั้งที่ฉันเห็นสาวน่ารักก็จะเสียพื้นที่ล้ำค่าในสมองไปคิดเรื่อง

เธอ เช่น เด็กสาวคนนั้นที่ร้านอาหาร ฉันเหลือบมองไปทางเธอเป็นสิบรอบแล้วในช่วงไม่กี่นาทีที่ผ่านมา"

บัคเลอร์กวาดตามองสำรวจสาวสวยตัวปัญหาด้วยสายตาแบบผู้คุ้มกันโดยอัตโนมัติ

เธออายุสิบสองหรือสิบสามปี ดูเหมือนไม่พกอาวุธ ผมยาวสีทองเป็นลอนเล็ก กำลังมุ่นมั่งกับการกิน *ทวาปาส* ในขณะที่ผู้ปกครองซึ่งอาจเป็นพ่อกำลังอ่านหนังสือพิมพ์ มีชายอีกคนที่โตะนั้นกำลังพยายามเก็บไม้ยืนรักแร้คู่หนึ่งไว้ใต้เก้าอี้ บัคเลอร์ตัดสินใจว่าสาวผู้นี้ไม่ใช่ภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของพวกเขาโดยตรง แต่เธออาจก่อปัญหาโดยอ้อมหากอาร์ทิมิสไม่มีสมาธิกับแผนการ

บัคเลอร์คบ่านายน้อยเบาๆ "เป็นเรื่องธรรมดาที่สาวสวยทำให้เราเสียสมาธิ เป็นเรื่องธรรมชาติครับ มันคงเกิดขึ้นเร็วกว่านี้หากคุณไม่มัวยุ่งกับการดูโลกในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา"

"ไม่ว่ายังไงฉันก็ต้องควบคุมมันให้ได้นะบัคเลอร์ ฉันมีเรื่องต้องทำ"

"ควบคุมฮอร์โมนวัยรุ่นน่ะหรือ" ผู้คุ้มกันพ่นลมหายใจเสียงคัง "ถ้าคุณทำได้ก็คงเป็นคนแรกเลยละ"

"ส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนี้แหละ" อาร์ทิมิสว่า

เป็นความจริง ไม่เคยมีวัยรุ่นคนไหนลักพาตัวแพรี ช่วยพ่อจากมาเพื่อรัสเซีย และร่วมปราบกบฏเกือบสิบครั้งตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสิบสี่ปี

มีเสียงบีบแตรสองครั้งจากฝั่งตรงข้ามของสี่แยกสตรีสาวผู้หนึ่งส่งสัญญาณมือจากหน้าต่างรถสิมูซึนที่เปิดอยู่

"*มาเรีย* มาแล้ว" อาร์ทิมิสพูดแล้วก็รู้สึกตัว "ฉันหมายความว่า ไปกันเถอะ บางทีเราอาจมีโชคมากกว่านี้ในสถานที่ถัดไป"

บัคเลอร์ออกเดินนำ หยุดการจรรजरด้วยการโบกมือใหญ่ข้างหนึ่ง

"บางทีเราน่าจะพามาเรียกไปด้วย การมีคนขับรถประจำน่าจะช่วยให้งาน
ของผมง่ายขึ้นมาก"

ผ่านไปครู่หนึ่งกว่าอาร์ทิมิสจะรู้ว่าโคนแกลิ่ง "ตกลงมากับคเตอร์
นายพุดเล่นใช้ไหมละ"

"ใช่ครับ"

"ฉันก็ว่าฉันแหละ แต่ฉันไม่ค่อยมีประสบการณ์เรื่องอารมณ์ขัน
ยกเว้นจากมัลซ์ ดิกกัมส์"

มัลซ์เป็นคนแคระซีขโมย เคยทั้งขโมยจากอาร์ทิมิสและขโมยให้
อาร์ทิมิสมาแล้ว ดิกกัมส์ชอบคิดว่าตัวเองเป็นแฟรี่ผู้มีอารมณ์ขัน มุกตลก
หลักๆ มาจากกลไกการทำงานของร่างกาย

"คุณเรียกเรื่องเมื่อไหร่ที่อารมณ์ขันเนียนะ" บัตเลอร์พุดยิ้มๆ แม้
รู้สึกแข็งอยู่บ้างเมื่อนึกถึงความทรงจำของเขาเองกับคนแคระตัว همینนั้น

ทันใดนั้นอาร์ทิมิสก็หยุดนิ่งกลางสี่แยกที่การจลาจลหนาแน่น

บัตเลอร์ถลึงตาใส่รถที่ติดอยู่สามเลนกับคนขับใจร้อนนับร้อยที่
พากันกดแตรคังกระหึ่ม

"ฉันรู้สึกถึงบางอย่าง" อาร์ทิมิสกระซิบ "กระแสไฟฟ้า"

"คุณช่วยรู้สึกเมื่อไปถึงอีกฝั่งได้ไหมครับ" บัตเลอร์ถาม

อาร์ทิมิสกางแขน รู้สึกยุบิบบนฝ่ามือ

"กำลังจะมาแล้ว แต่ตลาดเคลื่อนจากเป้าหมายไปหลายเมตร
แสดงว่ามีค่าคงตัวที่ไม่คงตัวอยู่ตรงไหนสักแห่ง"

รูปทรงปรากฏในอากาศ กลุ่มประกายไฟและกลิ้งกำมะถันโผล่มา
จากความว่างเปล่า ในนั้นมีอะไรบางอย่างสีเขียวอมเทา คาสีทอง เกล็ด
หนา และหูพร้อมเขาคีขนาดใหญ่ มันออกจากความว่างเปล่ามาอยู่บนถนน
ยึดตัวตรงสูงห้าฟุต คล้ายมนุษย์แต่ไม่มีทางเป็นมนุษย์ สูดดมอากาศด้วย

จุมกที่เป็นช่องแคบๆ ก่อนจะอ้าปากที่เหมือนงูแล้วพูดว่า

"ขอแสดงความยินดีกับเลดี้เฮเทอร์ริงคั้น สไมท์" มันพูดด้วยเสียงเหมือนมีใครทุบแก้วและชุกเหล็ก สิ่งมีชีวิตนี้คว้ามือของอาร์ทิมิสที่ยื่นออกมาด้วยมือที่มีนิ้วสี่นิ้ว

"แปลก" เด็กหนุ่มไอริชพูด

บัตเลอร์ไม่สนใจว่าอะไรแปลก เขาอยากพาอาร์ทิมิสหนีสิ่งนี้ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

"ไปกันเถอะครับ" เขาพูดเสียงห้วน พลางคว้าไหล่อาร์ทิมิส

แต่อาร์ทิมิสหายไปแล้ว เจ้าสิ่งนั้นหายไประ็วเท่าคอนมาและพาเด็กหนุ่มไปด้วย เหตุการณ์นี้กลายเป็นข่าวในเวลาต่อมา แต่น่าแปลกที่แม้มีนักท่องเที่ยวนับร้อยพร้อมกล้องถ่ายรูป กลับไม่มีภาพเผยแพร่แม้แต่ภาพเดียว

สิ่งมีชีวิตนี้ไม่มีแก่นสารมากนัก เหมือนไม่มีที่ทางบนโลกมนุษย์

มือที่จับอาร์ทิมิสไว้ก็อ่อนนอกแข็งใน เหมือนโฟมยางหุ้มกระดูก อาร์ทิมิสไม่ได้พยายามดึงมือออก เขารู้สึกทิ้ง

"เลดี้เฮเทอร์ริงคั้น สไมท์ใช่หรือไม่" สิ่งมีชีวิตนั้นถาม อาร์ทิมิสฟังออกว่ามันกลัว "นี่คือนิवासสถานของนางใช่หรือไม่"

คำที่ใช้ไม่ทันสมัยนัก อาร์ทิมิสคิด แต่เป็นภาษาอังกฤษแน่ๆ แล้วคิม่อนในลิบบอู้จักพูดภาษาอังกฤษได้ยังไง

อากาศเปี่ยมล้นด้วยพลังและกระแสไฟฟ้าสีขาวก็แตกปะทุอยู่รอบตัว ทำให้เกิดฐึนในอวกาศ

รอยแยกชั่วครราว ฐึนในกาลเวลา

อาร์ทิมิสไม่ได้ทิ้งมากมายนัก อย่างไรก็ตามเสียเขาก็เคยเห็นกรมตำรวจ

แห่งโลกใต้ดิน หยุค เวลามามาแล้วตอนปิดล้อมคฤหาสน์ฟาวล์ สิ่งที่เขากังวลคือตัวเองอาจโดนเจ้าสิ่งนี้พาไปด้วย หากเป็นเช่นนั้นโอกาสที่จะได้กลับมา มิติเดิมก็น้อยนิด ยิ่งยุคสมัยเดิมยิ่งน้อยกว่าน้อย

เขาพยายามคะโจนเรียกบัคเลอร์แต่สายเกินไปแล้ว หากเรายังใช้คำว่า *สาย* ได้ในสถานที่ไร้กาลเวลา รอยแยกขยายตัวมากลืนกินทั้งเขาและคีม่อน สถาปัตยกรรมและผู้คนแห่งบาร์เซโลนาจางหายไปช้าๆ เหมือนวิญญาณ แล้วถูกแทนที่ด้วยหมอกสีม่วง ตามด้วยกาแล็กซีดวงดาว อาร์ทิมิสสัมผัสได้ถึงความร้อนเหมือนเป็นไข้ จากนั้นก็ความหนาวเย็นทรมาน เขามั่นใจว่าหากปรากฏตัวอย่างเต็มที่คงโดนเผาเป็นเถ้า จากนั้นเถ้าก็คงเหือกแห้งแล้วกระจัดกระจายหายไปในอวกาศ

สภาพรอบตัวเปลี่ยนไป มันเกิดขึ้นในช่วงพริบตาหรือหนึ่งปีก็ยากจะบอกได้ ดวงดาวถูกแทนที่ด้วยมหาสมุทร แล้วทันใดนั้นทั้งสองก็อยู่ใต้น้ำ สัตว์ทะเลลึกลับแปลกประหลาดควายมาหา หนวดเรืองแสงขยับไปมาในน้ำรอบตัว จากนั้นพวกเขาก็อยู่ในทุ่งน้ำแข็ง ตามด้วยภูมิประเทศสีแดงที่อากาศอบอุ่นด้วยฝุ่นละเอียดย ในที่สุดก็ได้เห็นบาร์เซโลนาอีกครั้ง แต่มันเปลี่ยนไป เมืองแห่งนี้อายุน้อยลง

คีม่อนร้องคำรามแล้วจับพันแหลม ล้มเลิกความพยายามใดๆ ที่จะพูดภาษาอังกฤษ โชคดีที่อาร์ทิมิสคือหนึ่งในมนุษย์สองคนในทุกมิติที่พูดภาษาโนมิชหรือภาษาแฟรีได้

"ใจเย็นๆ เพื่อน" เขาพูด "เราเปลี่ยนแปลงชะตากรรมไม่ได้ จงสนุกกับสิ่งมหัศจรรย์ที่ได้เห็นดีกว่า"

เสียงคำรามของคีม่อนหยุคไปทันที แล้วมันก็ปล่อยมืออาร์ทิมิส

"พูดภาษาแฟรีได้รี"

"โนมิช" อาร์ทิมิสแก้ให้ "ผมคงต้องเสริมว่าพวกเราได้ดีกว่าคุณด้วย"

คิม่อนเงียบไป มองอาร์ทิมิสราวกับเขาเป็นสิ่งที่ชีวิตแปลกประหลาด
อะไรสักอย่าง ซึ่งเขาก็เป็นเช่นนั้นจริง ส่วนอาร์ทิมิสก็ใช้เวลาที่อาจเป็น
ช่วงสุดท้ายในชีวิตสำรวจฉากตรงหน้า ทั้งสองมาปรากฏตัวตรงสถานที่
ก่อสร้างคาซามิล่า แต่ตอนนี้ยังสร้างไม่เสร็จ คนงานป็นปายอยู่บนนั่งร้าน
หน้าอาคาร ชายไว้เคราผิวคล้ำผู้หนึ่งยื่นขมวดคิ้วมองแบบก่อสร้างอยู่

อาร์ทิมิสยิ้ม นี่คือการที่ตัวจริงเสียงจริง ช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน
ฉากนี้ชัดขึ้น สีสนสว่างสดใสขึ้น อาร์ทิมิสได้กลิ่นอากาศแห้งของ
สเปนแล้ว รวมถึงกลิ่นฉุนของเหงื่อและสีคิ้ว

"ขอพุดอะไรหน่อยได้ไหมครับ" อาร์ทิมิสพุดเป็นภาษาสเปน
เกาคีโยหน้าขึ้นจากแบบ หน้าขมวดคิ้วเปลี่ยนเป็นตกใจป็นอึ้ง
เด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาจากความว่างเปล่า ข้างกายมีคิม่อนร่างสูงใหญ่
อยู่ด้วย

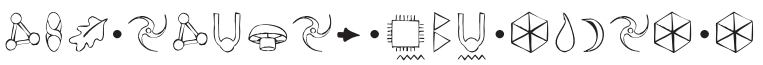
สถาปนิกผู้เก่งกาจเก็บรายละเอียดทั้งหมดของฉากที่เห็น จารึกไว้
ในความทรงจำตลอดไป

"ซี" เขาพุดอย่างลั้งเล

อาร์ทิมิสชี้ไปยังยอดอาคาร "คุณวางแผนจะสร้างงานโมเสกบน
หลังคา คุณน่าจะคิดทบทวนใหม่ นะครับ มันซ้ำกับคนอื่นมากเกินไป"
จากนั้นเด็กหนุ่มกับคิม่อนก็หายไป

บัคเลอร์ไม่ตื่นตระหนกตอนที่ตัวประหลาดนั้นก้าวออกมาจากรูใน

กาลเวลา แต่จะว่าไปเขาก็ถูกฝึกมาไม่ให้ตื่นตระหนก แม้สถานการณ์ร้าย
แรงเพียงใดก็ตาม น่าเสียดายที่ไม่มีใครอื่นครั้งสี่แยกบัสเซย์ เคกราเซีย
เคยเรียนในสถาบันฝึกผู้คุ้มกันของมาคามโกะ ดังนั้นพวกเขาจึงแตกตื่น
อย่างรวดเร็วและส่งเสียงดังอลหม่าน ทุกคนยกเว้นเด็กสาวผมหยิกกับ

ทำธุระประจำวัน "คาคไม่ถึงเลย"

บัคเลอร์ประคองอาร์ทิสให้ลุกขึ้นแล้วตรวจสอบร่างกายของเขา
คร่ำๆ

"ทุกอย่างอยู่ถูกที่ถูกทาง ไม่มีอะไรหัก เอาละ อาร์ทิส คอบผม
สิว้ายี่สิบเจ็ดคุณสิบแปดจุกห้าได้เท่าไหน"

อาร์ทิสจุกเสื่อสูทให้ตรง "อ้อ! เข้าใจละ นายกำลังตรวจสอบการ
ทำงานของสมอง คีมาก ฉันคิดว่าก็เป็นไปได้ที่การเดินทางข้ามเวลาอาจ
ส่งผลกระทบต่อความคิด"

"ตอบคำถามสิครับ!" บัคเลอร์ยืนยัน

"สี่ร้อยเก้าสิบเก้าจุกห้า ถ้านายจะต้องรู้ให้ได้ละก็"

"ผมจะยอมเชื่อคุณก็แล้วกัน"

ผู้คุมกันร่างยักษ์เอียงศีรษะ "เสียงไซเรน เราต้องไปจากที่นี่นะ
อาร์ทิส ก่อนที่ผมจะต้องก่อความวุ่นวายระดับนานาชาติ"

เขารีบพาอาร์ทิสข้ามถนนไปอีกฟาก ตรงไปยังรถคันเดียวที่ยัง
จอดรออยู่ มาเรียกหน้าซัดไปบ้าง แต่อย่างน้อยก็ไม่ทิ้งลูกค้า

"คีมาก" บัคเลอร์พुकกลางเปิดประตูหลัง "สนามบิน พยายามเลี้ยว
ถนนหลวงให้มากที่สุด"

มาเรียแทบรอให้บัคเลอร์กับอาร์ทิสคาคเข็มขัดนิรภัยไม่ไหว จาก
นั้นก็เล่นตะปิงไปบนถนนเร็วมากจนยางแทบไหม้ ไม่สนใจสัญญาณไฟ
จราจรเลยสักนิด เด็กสาวผมทองกับผู้ร่วมทางถูกทิ้งอยู่ริมถนนด้านหลัง

มาเรียเหลือบมองอาร์ทิสในกระจก "เมื่อไหร่เกิดอะไรขึ้น"

"ห้ามถาม" บัคเลอร์พุกเสียงเครียด "ตามองถนน ขับไป"

เขารู้ดีเกินกว่าจะถามเสียเอง อาร์ทิสจะอธิบายทุกอย่างเกี่ยวกับ
สิ่งมีชีวิตประหลาดและรอยแยกของกาลเวลาเมื่อเขาพร้อม

อาร์ทิมิสยังคงเจียบขณะลึมขึ้นแล่นไปยังลาร์มบรา จากตรงนั้นก็
 เข้าไปในตรอกซอกซอยที่เหมือนเงาวงกคของย่านกลางเมืองบาร์เซโลนา
 "ฉันมาที่นี่ได้ยังไง" เขาพูดในที่สุด เหมือนรำพึงออกมาดังๆ "หรือ
 จะให้ถูกคือทำไมเราไม่อยู่ที่นั่น หรือทำไมเราไม่อยู่ในยุคสมัยนั้น อะไรที่
 ยึดเราไว้ในยุคสมัยนี้" เขามองบัทเลอร์ "นายพกะอะไรที่ทำจากเงินหรือ
 เปล่า"

บัทเลอร์ทำหน้าจ้อย "คุณก็รู้ว่าผมไม่ค่อยใส่เครื่องประดับ แต่มี
 สิ่งนี้" เขาดึงแขนเสื้อข้างหนึ่งขึ้น มีสร้อยหนึ่งห้อยก่อนเงินสวมอยู่ "จูเลียต
 ส่งมาให้จากเม็กซิโก ดูเหมือนเอาไว้ขับไล่วิญญาณชั่วร้าย เธอให้ผม
 สัญญาว่าจะใส่"

อาร์ทิมิสยิ้มกว้าง "จูเลียตนี่เอง เธอยึดเหนี่ยวเราไว้" เขาเคาะก้อน
 เงินบนข้อมือบัทเลอร์ "นายน่าจะโทร. หาน้องสาวนะ เธอช่วยชีวิตเราไว้"

ขณะที่อาร์ทิมิสเคาะสร้อยข้อมือของผู้คุ้มกัน เขาก็สังเกตเห็น
 บางอย่างเกี่ยวกับนิ้วของตัวเอง มันคือนิ้วของเขายังไม่ค้องสงสัย แต่
 แตกต่างอยู่บ้าง ผ่านไปครู่หนึ่งกว่าเขาจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

แน่นอนว่าอาร์ทิมิสได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับผลที่อาจเกิดขึ้นจาก
 การเดินทางข้ามมิติและได้ข้อสรุปว่าอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง
 กับวัตถุต้นแบบ คล้ายโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ถูกคัดลอกทำซ้ำหลายรอบ
 เกินไป กระแสข้อมูลอาจหายไปนอทีเทอร์

เท่าที่อาร์ทิมิสรู้ ดูเหมือนไม่มีอะไรหาย แต่ตอนนี้นิ้วชี้มือซ้ายของ
 เขายาวกว่านิ้วนาง หรือถ้าจะพูดให้ตรงคือนิ้วชี้สลับที่กับนิ้วนาง

เขาขยับนิ้วเชิงทดสอบ

"อืม..." อาร์ทิมิสว่า "ฉันแตกต่างไม่เหมือนใครจริงๆ"

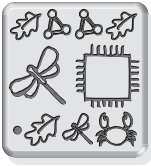
บัทเลอร์คำราม "พูดอีกก็ถูกอีก" เขาว่า

บทที่ 2

ดูตาร์ค เดย์

เฮเวนซีตี้ โลกใต้ดิน

อาชีพของฮอลดี ซอร์คินในฐานะเอลฟ์นักสืบเอกชน ไม่ราบรื่นอย่างหวัง หลักๆ เป็นเพราะรายการวิเคราะห์ข่าวชื่อดังของโลกใต้ดินฉายรายงานพิเศษเกี่ยวกับเธอ ถึงสองครั้งในรอบไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ทำให้การปลอมตัวสืบคดีเป็นเรื่องยาก ในเมื่อใบหน้าของเธอคอยโผล่ไปในรายการที่ฉายซ้ำทางเคเบิลอยู่เนืองๆ

"ศัลยกรรมใหม่" เสียงในหัวนะ

เสียงนี้ไม่ใช่สัญญาณแรกของอาการทางจิต แต่เป็นเสียงหุ่นส่วนของเธอ มัลซ์ คิกกัมส์ พุคสื่อสารจากไมโครโฟนของเขามายังหูฟังของเธอ

"อะไรเล่า" เธอถาม เสียงลอยมาเข้าไมโครโฟนซึ่งเป็นชิปสี่เนื้ออันจิ๋วแปะอยู่บนคอ

"ฉันกำลังดูโปสเตอร์ใบหน้าอันโค่งดังของเธอ แล้วก็คิดว่าเธอ น่าจะทำศัลยกรรมถ้ายังอยากทำอาชีพนี้อยู่ ฉันหมายถึงอาชีพจริงจังนะ

ไม่ใช่จับนักโทษหนีคดีเพื่อแลกเงินรางวัลอยู่แบบนี้ ถือเป็นอาชีพที่ค่า
ยิ่งกว่าค่าเสียอีก"

ฮอลลีถอนใจ คนแคระหุ่นส่วนของเธอถูกดู แม้แต่อาชญากรยัง
เชื่อถือได้มากกว่านักล่าเงินรางวัล

"ผ่าตรงนั้นนิดตรงนี้หน่อย แล้วเปลี่ยนรูปทรงจุมูก แม้แต่เพื่อน
สนิทของเธอก็จำไม่ได้แน่" มัลซ์ ดิกกัมส์พูดต่อ "เธอก็รู้ว่าจะเป็นราชินี
ความงามอะไรนักรักษา"

"ลืมไปได้เลย" ฮอลลีพูด เธอชอบใบหน้าของตัวเอง มันทำให้เธอ
นึกถึงแม่

"แล้วสเปย์ฉีดผิวล่ะ เธอเปลี่ยนเป็นสีเขียวก็ได้นี่ ปลอมตัวเป็น
ภูตไปเลย"

"มัลซ์ นายประจำที่อยู่ใช่ไหม" ฮอลลีทวาด

"ใช่" คือคำตอบของคนแคระ "มีไว้แหวของพิทซีนั่นแล้วรี"

"ยัง เขายังไม่ตื่น แต่คงอีกไม่นานหรอก เพราะฉะนั้นหยุดพูดมาก
แล้วเตรียมตัวให้พร้อมไว้"

"เฮ้! ตอนนี้เราเป็นหุ่นส่วนกันแล้วนะ ไม่ใช่อาชญากรกับเจ้าหน้าที่
ตำรวจ ฉันไม่จำเป็นต้องรับคำสั่งจากเธอ"

"ช่วย เตรียมตัวให้พร้อมได้ไหม"

"ไม่มีปัญหา มัลซ์ ดิกกัมส์ นักล่าเงินรางวัลชั้นต่ำ ทราบแล้ว
เปลี่ยน"

ฮอลลีถอนใจ บางครั้งเธอก็คิดถึงกฎระเบียบของหน่วยลาด-
ตระเวนแห่งกรมตำรวจใต้ดิน เมื่อมีคำสั่งออกมาแล้วก็ต้องทำตาม แต่
ความจริงฮอลลีจำต้องยอมรับว่าเธอเคยก่อปัญหามากกว่าหนึ่งครั้งจาก
การขัดขืนคำสั่งโดยตรงของผู้บังคับบัญชา เธออยู่รอดมาได้นานขนาดนั้น

เพราะมีผลงานจับผู้ต้องหาคดีใหญ่ๆ ได้สองสามคดี และ มีผู้บังคับการ จูเลียส รู้ตกอายเป็นเหมือนครูดูผู้ให้คำแนะนำ

ฮอลลีรู้สึกใจดีจึงจับเมื่อวันได้เป็นรอบที่หนึ่งพันว่าจูเลียสตายแล้ว เธออาจใช้ชีวิตหลายชั่วโมงโดยไม่คิดเรื่องนี้เลย แล้วอยู่ๆ มันก็จะเล่นงาน เธอ ความรู้สึกยังเหมือนครั้งแรกทุกครั้ง

เธอลาออกจากเลปเพราะผู้รับตำแหน่งแทนจูเลียสกล่าวหาว่าเธอ ฆ่าเขา ฮอลลีคิดว่าถ้ามีเจ้านายแบบนี้ก็น่าจะทำประโยชน์ให้ประชาชน ชาวแพร่ได้มากกว่าหากออกมานอกระบบ ตอนนี้เริ่มดูเหมือนเธอคิดผิด ถนัด ตอนที่เป็นผู้กองแห่งหน่วยลาดตระเวนของเลป เธอเคยร่วมปราบ การลุกฮือของก๊อบลิน ล้มแผนเปิดโปงโลกแพร่และแย่งเทคโนโลยีที่ถูก ขโมยไปคืนมาจากชายจีโคลนในชิคาโก ตอนนี้เธอต้องมาสะกดรอยตาม ผู้ลักลอบค้าปลาที่หนีประกัน ไม่ได้เกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยระดับ ซาติเลยสักนิด

"แล้วผ่าตัดเสริมเปล่าละ" มัลซ์พูดชัดเจนหวั่นความผิด "เธอสูงขึ้นได้ ภายในไม่กี่ชั่วโมงเลยนะ"

ฮอลลียิ้ม แม้หุ่นส่วนน่ารำคาญแค่ไหน เขาก็ทำให้เธออารมณ์ดี ขึ้นได้เสมอ อีกทั้งมัลซ์ยังเป็นคนแคะผู้มีความสามารถพิเศษที่มีประโยชน์ มากในธุรกิจใหม่ของเธอ ก่อนหน้านี้เขาเคยใช้ทักษะเหล่านี้แอบ เข้า บ้านคนอื่น และหนี จาก กูก แต่ตอนนี้เขากลับตัวกลับใจได้แล้ว หรืออ้าง อย่างนั้น น่าเสียดายที่แพร่ทุกคนรู้ว่าคำสาบานของคนแคะต่อคนนอก เผ่าพันธุ์นั้นไร้ค่า ไม่คุ้มที่จะจับมือชุ่มน้ำลายคนแคะจะให้มือเปื้อนด้วยซ้ำ

"บางทีนายน่าจะผ่าตัดเสริมสมองได้นะ" ฮอลลีได้กลับ

มัลซ์หัวเราะลั่น "โอ๊ย! เกิด ฉันต้องจกไว้จนสมุดบันทึกคำไต่กลับ กมๆ แล้วละ"

ฮอลลี่กำลังพยายามนึกคำโต้กลับที่คมจริงๆ ตอนเป้าหมายของพวกเธอโผล่จากประตูห้องพักรวม เขาเป็นพิทชีหน้าตาไร้พิษสง สูงไม่ถึงครึ่งเมตรด้วยซ้ำ แต่คุณไม่จำเป็นต้องสูงเพื่อขับรถบรรทุกปลา หัวหน้าแก๊งลักลอบค้าของเถื่อนจ้างพิทชีเป็นคนขับและคนสั่งของ เพราะพวกนี้ดูใสซื่อไร้เดียงสาเหมือนเด็ก ฮอลลี่เคยอ่านประวัติพิทชีรายนี้แล้ว เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่ชื่อเลยสักนิด

คูคาร์ เคย์ลักลอบขายสัตว์น้ำให้ร้านอาหารผิดกฎหมายมากรว่าร้อยปีแล้ว เขาเป็นเหมือนตำนานในแวดวงค้าของเถื่อน มัลซ์เองก็เป็นอดีตอาชญากรทำให้รู้เรื่องในแวดวงนี้และเล่าข้อมูลน่าสนใจมากมายให้ฮอลลี่ฟังแบบหาไม่ได้ในรายงานของเลป เช่นเรื่องที่คุณคาร์เคยขนปลาไปในเส้นทางแอตแลนติส-เฮเวนซึ่งมีการตรวจตราแน่นหนาภายในเวลาไม่ถึงหกชั่วโมงโดยไม่เสียปลาในถังแม้แต่ตัวเดียว

คูคาร์ถูกจับในร่องน้ำแอตแลนติสโดยทีมภูตน้ำของเลป เขาหนีได้ระหว่างการเดินทางจากห้องขังไปศาล ตอนนี้ฮอลลี่ตามเขามาจนถึงที่นี่ เงินนำจับคูคาร์ เคย์มากพอจ่ายค่าเช่าสำนักงานไปหกเดือน สำนักงานที่มีป้ายติดประตูว่า *ซอร์ตและคิกกัมส์ นักสืบเอกชน*

คูคาร์ เคย์ก้าวออกจากห้องพลางขมวดคิ้วมองสำรวจโลก เขารูดชิปแจ็กเกต จากนั้นก็มุงหน้าลงใต้ไปยังย่านการค้า ฮอลลี่ทิ้งระยะห่างยี่สิบก้าวและซ่อนหน้าไว้ใต้ฮู้ด เคิมทีถนนสายนี้เป็นย่านที่ไม่ปลอดภัยนัก แต่สภาพุ่มเงินหลายล้านเพื่อปรับปรุงครั้งใหญ่ ภายในห้าปีก็ไม่มีถ้ำก๊อบลินเหลืออยู่เลย เครื่องผสมอค์โนมัตติลีเหลืองใหญ่เขมือบทางเท้าเก่าแล้วปูทางเท้าใหม่เอี่ยมด้านหลัง ส่วนด้านบนนั้นภูตบริการสาธารณะก็ปลดแถบแสงอาทิตย์ที่ไม่ทำงานจากเพดานอุโมงค์แล้วนำรุ่นใหม่ที่แบบใช้พลังงานโมเลกุลมาติดแทน

พิทชีใช้เส้นทางเดิมเหมือนสามวันที่ผ่านมา เขาเดินไปตามถนนมุ่งหน้าสู่ห้างใกล้สุด ชื่อแกงหนุนาหนึ่งกิโลจากแผงลอย จากนั้นก็ซื้อตั๋วโรงภาพยนตร์แบบฉายยี่สิบสี่ชั่วโมง หากเป็นไปตามคาดคูคาร์ทก็จะอยู่ในโรงภาพยนตร์ไปอย่างน้อยแปดชั่วโมง

แต่ฉันไม่ยอมแน่ ฮอลลีคิด เธอตั้งใจจะปิดคดีก่อนหมดเวลาทำการวันนี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย คูคาร์ทตัวเล็กแค่ว่องไว เมื่อไม่มีอาวุธหรือเครื่องมือควบคุมตัวก็เกือบเป็นไปได้ที่จะจับเขา แต่ก็แค่เกือบ เพราะยังมีทางอยู่

ฮอลลีซื้อตั๋วจากโนมที่ช่องขายตั๋ว จากนั้นก็นั่งหลังคูคาร์ทสองแถวโรงภาพยนตร์แห่งนี้ค่อนข้างเงียบในช่วงเวลานี้ของวัน นอกจากทั้งสองยังมีลูกค้าอีกประมาณห้าสิบคน ส่วนใหญ่ไม่ได้สวมแว่นชมภาพยนตร์ด้วยซ้ำ นี่เป็นแค่สถานที่ผ่อนคลายสักสองสามชั่วโมงระหว่างมื้ออาหาร

วันนี้ภาพยนตร์ที่ฉายคือไตรภาคเนินเขาแห่งทาลที่ ซึ่งฉายต่อเนื่องแบบมาราธอน ไตรภาคนี้บอกเล่าเรื่องราวในรูปแบบภาพยนตร์ของยุทธการทาลที่ซึ่งแฟร์โคมนมนุษย์ไล่ลงมาได้คืน ภาคสุดท้ายของไตรภาคกวาดรางวัลในงานภาพยนตร์โลกได้ขึ้นไปเมื่อสองปีก่อน เทคนิคพิเศษที่ใช้เน้นยอดเยี่ยม มีกระทั่งเวอร์ชันพิเศษที่ผู้ชมสามารถมีส่วนร่วมโดยสวมบทเป็นตัวละครเล็กๆ ในเรื่องได้

เมื่อมาชมภาพยนตร์เรื่องนี้ในตอนนี้ก็ยิ่งทำให้ฮอลลีรู้สึกถึงความสูญเสียเหมือนทุกครั้ง แฟร์น่าจะได้อยู่บนดิน แต่กลับต้องติดแหง็กอยู่ในถ้ำไฮเทคแบบนี้

ฮอลลีชมภาพมุมสูงกว้างและการต่อสู้แบบสโลว์โมชันเป็นเวลาสี่สิบนาที จากนั้นเธอก็ออกไปที่ทางเดินแล้วเอาฮู้ดลง ถ้าเป็นสมัยยังทำงานให้เลป เธอคงเดินไปหลังคูคาร์ทแล้วเอาปืนนิวคริโน 3000 จ่อหลัง แต่พลเรือนไม่ได้รับอนุญาตให้พกอาวุธไม่ว่าชนิดใด ดังนั้นจึงต้องใช้

กลยุทธ์ที่ละมุนละม่อมกว่านั้น

เธอเรียกพิทซีจากทางเคิน

"เฮ้ นายนะ นายคือคูคาร์ เคยใช้ไหม"

พิทซีกระโดดลุกขึ้นจากที่นั่ง ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้เขาสูงขึ้นเลยสักนิด เขาป้วนหน้าถลึงตาให้ดูน่ากลัวที่สุดแล้วมองมาทางฮอลลี "ใครถาม"

"เลป" ฮอลลีตอบ ในทางเทคนิคแล้วเธอไม่ได้แอบอ้างว่าเป็นสมาชิกเลปซึ่งอาจเข้าข่ายความผิดโทษฐานสวมรอยเป็นเจ้าของที่ตำรวจ

คูคาร์หรีตตามองเธอ "ฉันรู้จักเธอ เธอคือเอลฟ์สาวคนหนึ่งที่เล่นงาน ก๊อบลิน ฉันเคยเห็นเธอในทีวีดิจิตอล เธอไม่ได้ทำงานให้เลปแล้วนี่"

ฮอลลีรู้สึกทึ่งว่าหัวใจเต้นเร็วขึ้น รู้สึกดีที่ได้กลับมาทำงานอีกครั้ง ไม่ว่าจะป็นงานอะไรก็ตาม

"ก็อาจใช่ะคูคาร์ แต่ฉันมาที่นี่เพื่อจับกุมนาย นายจะให้ความร่วมมือด้วยดีไหม"

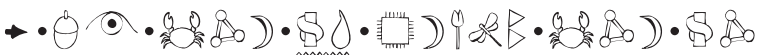
"แล้วต้องใช้ชีวิตสองสามร้อยปีในคอกที่แอดแลนคิสนะรี เธอคิดว่ายังงัยล่ะ" คูคาร์ เคยพูดพลางลงไปคุกเขา

พิทซีตัวน้อยหายไปเหมือนก้อนหินพุ่งจากหนังสือ เขาคานมุดไปได้ที่นั่น หลบหลีกไปทั้งซ้ายขวา

ฮอลลีคั่งฮึดขึ้นแล้ววิ่งไปยังทางหนีไฟ เธอคาดว่าคุณจะไปตรงนั้น เขาทำแบบนั้นทุกวัน อาชญากรที่คิดจะตรวจสอบเส้นทางหนีในอาคารทุกแห่งที่ไปเยือน

คูคาร์ไปถึงทางหนีไฟก่อนเธอ พุ่งออกไปเหมือนสุนัขเผลนออกจากบ้าน ฮอลลีเห็นแก๊สสีฟ้ามัวๆ ของซุกเค็มคั้วที่เขาสวมอยู่

"เป้าหมายเคลื่อนที่แล้ว" เธอพูดโดยรู้ว่าไม่มีใครโฟนที่คอจะดูเสียงทุกอย่างที่เธอพูด "ไปทางนายแล้ว"

หวังว่าอย่างนั้น ฮอลลี่คิด แต่ไม่ได้พูดออกไป

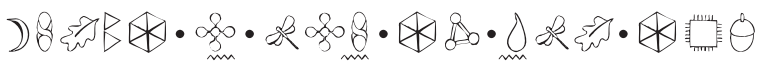
ในทางทฤษฎีแล้วคุณห่าจะต้องเผ่นไปยังสถานที่ซ่อน เป็นห้องเก็บของเล็กๆ บนถนนคริสตัล เพียบพร้อมด้วยเตียงเล็กและเครื่องปรับอากาศ เมื่อพิกซี่ไปถึงก็จะเจอมีลซ์รออยู่ นี่เป็นเทคนิคการล่าแบบฉบับมนุษย์อันสุดแสนคลาสสิก ตีหน้าให้สูงคั่นแล้วเตรียมดักนกที่บินหนี แน่แน่นอนว่าหากเป็นมนุษย์ก็คงยิงนกเอาไปกิน วิธีของมีลซ์ไม่ร้ายแรงขนาดนั้น แม่น่าสะอิดสะเอียนพอกันก็ตาม

ฮอลลี่ไล่ตามไปแต่ไม่ใกล้มาก เธอได้ยินเสียงฝีเท้าเล็กๆ ของพิกซี่วิ่งไปบนพรมในโรงภาพยนตร์ แต่ไม่เห็นตัว แบบนี้ดีแล้วเพราะเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องทำให้คุณห่าคิดว่าเขาหนีรอดได้ ไม่อย่างนั้นเขาอาจไม่ไปยังสถานที่ซ่อน ถ้าเป็นสมัยทำงานให้เลปกี้ไม่จำเป็นต้องไล่ตามแบบนี้ เธอสามารถดูภาพจากกล้องวงจรปิดห้าพันตัวที่กระจายกันอยู่ทั่วเฮเวน ยังไม่ต้องพุดถึงอุปกรณ์และลูกเล่นอื่นๆ อีกนับร้อยจากกองทัพอุปกรณ์สังเกตการณ์ของเลป ตอนนี้ก็มีแค่เธอกับมีลซ์ สี่ตากับความสามารถพิเศษบางอย่างของคนแคระ

ประตูหลักยังคงสะบัดไปมาตอนฮอลลี่ไปถึง มีโนมผู้เคียดแค้นลี้มอยู่ในสภาพก้นจ้ำเบา ตัวเปื้อนสมูตต์ลูกคำเย

"เค็กตัวเล็กๆ" เขาป่นกับคนเฝ้าประตู "หรือพิกซี่นี่แหละ ฉันรู้แต่ว่าห่าใหญ่ วิ่งมาชนพุงฉัน"

ฮอลลี่เดินอ้อมคู่นั้น ใช้ไหล่คั่นแหวกทางไปจนถึงลานภายนอก นี่เป็นแค่คำเรียกเพื่อเปรียบเทียบกับเท่านั้น ทุกอย่างอยู่ภายในหมคมเมื่อคุณอยู่ในอูโมงค์ แดบแสงอาทิตย์เหนือศีรษะถูกตั้งค่าให้อยู่ในช่วงสาย เธออาจคิดตามคุณห่าได้จากร่องรอยความวุ่นวายที่เกิดขึ้น แผงขายแกงหนูนาล้มคว่ำ แกงสีเทาอมเขียวลักษณะเป็นก้อนๆ คิดหนีอยู่บนหินปูถนน

รอยเท้าสี่เทออมเซียวก็มุ่งไปยังมุมด้านทิศเหนือของลาน เท่าที่ผ่านมามี
ถือว่าคูคาร์ทำตามทีคาดไว้ทุกอย่าง

ฮอลลีแหวกทางผ่านแถวคเคี้ยวของลูกค้าแกง สายตาก็คอยมอง
รอยเท้าของฟิกซี่ไปคัวย

"สองนาที" เธอเตือนมัลซ์

ไม่มีเสียงตอบ แต่ก็ไม่น่ามี หากคนแคะเข้าประจำที่แล้ว

คูคาร์ควรเลี้ยวเข้าตรอกหลังอาคารซูดักไปแล้วทะลุไปยังถนน
คริสตัล คราวหน้าขอเลือกโนมดีกว่า ฟิกซี่วิ่งไวเกินไป สภาแฟรี่ไม่ชอบ
นักล่าเงินรางวัลและพยายามทำให้ชีวิตของพวกเขาลำบาก ทั้งไม่อนุญาต
ให้ใช้ปืนแบบถูกกฎหมายนอกหน่วยงานเลป แดมีใครก็ตามที่พกอาวุธโดย
ไม่มีตราตำรวจก็ต้องเข้าคุก

ฮอลลีเลี้ยวหัวมุมถนนโดยคาดว่าจะเห็นหลังฟิกซี่ แต่กลับเห็น
เครื่องผสมอัตโนมัติสี่เหลี่ยมหนักสิบตันพุ่งเข้ามาหา ดูเหมือนคูคาร์ เคย
เลิกทำตัวคาดเคาได้แล้ว

"คิอาร์วิต!" ฮอลลีสับดแล้วกระโดดหลบ โรเตอร์ค้วหน้าของเครื่อง
ผสมอัตโนมัติเขมือบหินปูนพื้นลานแล้วพุ่งออกมาด้านหลังเป็นแผ่นสวย
สมบูรณ์แบบ

เธอม้วนตัวมาอยู่ในท่าหมอบ เอื้อมมือไปหาปืนนิวทรีโนซึ่งเคยมี
ติดสะโพกเสมอ แต่ก็จับเจอเพียงความว่างเปล่า

เครื่องผสมอัตโนมัติเลี้ยวกลับมาเป็นรอบที่สอง มันสายและส่ง
เสียงดังเหมือนโคนโคโนเสาร์จักรกล ลูกสูบยักษ์กระแทก ใบมีดของโรเตอร์
ฟาดฟันเหมือนเคียวใส่พื้นผิวใดๆ ที่อยู่ใต้มัน เศษซากถูกโยยใส่ส่วนท้อง
ของเครื่องเพื่อนำไปผ่านกระบวนการแล้วบีบอัดด้วยแผ่นความร้อน

ทำให้นึกถึงมัลซ์ซะ ฮอลลีสึกคิด เรื่องที่ผ่านสมองของคุณตอนชีวิต

ตกอยู่ในอันตรายนั้นน่า่าสิ้นคี่

เธอรีบถอยหลังหนีเจ้าเครื่องผสม มันใหญ่ก็จริงแต่ช้าและอู้อัยย
ซอลลีเหลือบมองขึ้นไปยังห้องคนขับและเห็นคูคาร์กำลังบังคับเกียร์อย่าง
เชี่ยวชาญ มือของเขาเคลื่อนที่เร็วไปตามปุ่มและคันบังคับเพื่อพาเจ้ายักษ์
โลหะตรงเข้าไปใส่ซอลลี

เกิดความโกลาหลรอบตัว ผู้มาซื้อปั้งพากันหวีดร้อง แตรฉุกเฉิน
คังลัน แต่ซอลลียังไม่กังวลกับเรื่องนั้น สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งคือรักษาชีวิต
ให้อยู่รอด แม้สถานการณ์นี้น่ากลัวมากในสายตาประชาชนทั่วไป ซอลลี
ก็มีประสบการณ์และผ่านการฝึกฝนกับเลปมาหลายปี เธอเคยหนีรอดจาก
ศัตรูที่ไวกว่าเครื่องผสมอัตโนมัตินี้มาก

ปรากฏว่าซอลลีคิดผิด เครื่องผสมอัตโนมัติซึ่งเข้าในภาพรวม แต่
มีบางส่วนรวดเร็วราวกับสายฟ้า เช่น แผงกั้นเหล็กสูงสามเมตรจำนวน
สองแผ่นที่ประกบสองข้างโรเตอร์หน้าเพื่อดักเศษซากใดๆ ที่อาจกระเด็น
จากใบมีดของโรเตอร์

คูคาร์ เคยเป็นคนขับพาหนะทุกชนิดได้ด้วยสัญชาตญาณ เขาเห็น
โอกาสและคว้าไว้ ปล่อยแผงกั้นออกไปโดยไม่สนมาตรการเพื่อความ
ปลอดภัย บีบแรงคันที่ทำงานทันทีและคิคแผงกั้นเข้าไปปักผนังสองข้าง
ของซอลลี ฝึงลิกเข้าไปในเนื้อหินลึบห้ำเซนต์ไมคร

ความมั่นใจของซอลลีเหือดหายลงไปอยู่ในร่องเท้าบูต เธอเจอทาง
คันทันไปไหนไม่ได้ แดมยังมีใบมีดโค้งนับร้อยเขมือบพื้นอยู่ตรงหน้า

"ปึก" ซอลลีพูด แต่มีเพียงซุกเต็มตัวของเลปเท่านั้นที่มีปีก เธอ
สละสิทธิ์ที่จะสวมมันไปแล้ว

แผงกั้นทำหน้าที่กักลมหมุนที่เกิดจากใบมีดแล้วคันทันกลับเข้าหาตัว
มันสั้นรุนแรงมาก ซอลลีสู้สึกว่ารากฟันสะท้านอยู่ในเหงือก เธอมองเห็น

ทุกอย่างซ้อนกันสับสน โลกทั้งใบเหมือนโทรทัศน์ที่สัญญาณไม่ดี ใบบิด เข็มือบหินปูนพื้นใต้เท้าอย่างตะกตะ ฮอลลี่กระโดดใส่แผงกั้นด้านซ้ายมือ แต่มันท่าน้ำมันหล่อลื่นไว้อย่างคึกคักที่ยึดเกาะไม่ได้ อีกข้างก็พอกัน ทางเดียวที่เหลืออยู่คือตรงไปข้างหน้า ซึ่งก็ไม่อาจนับเป็นทางเลือกได้เพราะมีโรเตอร์มรณะรออยู่

ฮอลลี่ตะโกนใส่คูคาร์ บางทีปากของเธออาจขยับเป็นถ้อยคำที่ต้องการ เธอไม่แน่ใจนักว่าจะได้ยินเพราะแรงสั่นและเสียงดัง ใบบิดยังคงเคลื่อนเข้ามาหา แต่ละรอบที่หมุนก็กำจัดพื้นใต้เท้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ มีระยะห่างเหลืออีกไม่มากนัก อีกไม่นานเธอจะเข้าไปอยู่ในเครื่อง ถูกฉีกร่าง ผ่านกลไกแล้วสุดท้ายก็ออกไปเป็นแผ่นปฏุนน ฮอลลี่ ซอร์ตะจะได้เป็นส่วนหนึ่งของเมืองนี้จริงๆ

ไม่มีอะไรที่ทำได้ ไม่มีเลย มัลซ้อยู่ไกลเกินกว่าจะมาช่วยทัน มีโอกาสน้อยนิดที่พลเรือนจะพยายามเล่นงานเครื่องผสมที่ทำงานผิดปกติ เพื่อให้พวกนั้นรู้ว่าเธอคืออยู่ระหว่างแผงกั้นก็ตาม

เมื่อใบบิดใกล้เข้ามา ฮอลลี่ก็มองขึ้นไปยังท้องฟ้าที่เป็นภาพฉายจากคอมพิวเตอร์ คงคิดหากได้ตายบนพื้นผิวโลก ได้สัมผัสความร้อนจากดวงอาทิตย์จริงที่ส่องลงมาบนหน้าผาก คงดีไม่น้อย

จากนั้นโรเตอร์ก็หยุด ฮอลลี่โคนเศษขยะที่ย่อยไปแล้วครึ่งหนึ่งจากส่วนท้องของเครื่องผสมพุ่งใส่ เศษหินสองสามก้อนขวนผิว แต่ก็บาดเจ็บแค่นั้น

เธอเช็คคราบสกปรกจากใบบิดแล้วมองขึ้นไป หลุดเพราะเสียงเครื่องจักร น้ำตาไหลจากฝุ่นที่ตกลงมาใส่เหมือนหิมะสกปรก

คูคาร์มองลงมาจากห้องคนขับ ใบบิดซัดแต่คุณ

"อย่ามายุ่งกับฉัน!" เขาตะโกน เสียงฟังดูแผ่วเบาเมื่อผ่านแก้วหูที่

บอบซ่าของฮอลลี

"แต่อย่ามายุ่งกับฉันก็พอ!"

แล้วเขาก็ไต่ลงบันไดเครื่องหายไป บางทีอาจมุ่งหน้าไปยังที่ซ่อน ฮอลลียื่นพียงแผงกันข้างหนึ่ง ให้เวลาตัวเองตั้งสติ ประกาย เวทมนตร์จิวปรากฏบนแผลหลายแห่งของเธอเพื่อเยียวยา หูลิ้น อ้อ และ บิคไปมาขณะเวทมนตร์รักษาแก้วหูโดยอัตโนมัติ ภายในไม่กี่วินาทีฮอลลี ก็ได้ยินเสียงตามปกติ

เธอต้องออกไปจากที่นี่ มีทางเดียวเท่านั้น ต้องปีนข้ามโรเตอร์และ ผ่านโบริมิด ฮอลลีเอานิ้วรีมโบริมิดอันหนึ่งอย่างกล้าๆ กลัวๆ เลือดยกดเล็ก เอ่อขึ้นมาจากแผลคั่นก่อนจะถูกประกายสีฟ้าของเวทมนตร์คุกกลับเข้าไป โบริมิดนี้อาจตัดเธอเป็นเส้นเหมือนโบดำเหยียบพลาค คงไม่มีเวทมนตร์ได้ โลกมากพอจะเย็บเธอกลับเข้าด้วยกันได้อีกครั้ง แต่โรเตอร์เป็นทางออก ทางเดียว ไม่อย่างนั้นเธออาจต้องปักหลักรอที่นั่นจนกว่าเลปะมาถึง ความเสียหายระดับนี้ถือว่าหนักค่อให้ยังมีประกันภัยความรับผิดชอบสาธารณะ ของเลปคัมครองอยู่ แต่ในฐานะคนทำงานอิสระเธออาจโดนจับเข้าคุกไป สักสองเดือนระหว่างศาลพิจารณาว่าจะปรับเท่าไร

ฮอลลีสอดนิ้วเข้าไประหว่างโบริมิดแล้วจับราวอันบนสุดของโรเตอร์ คงเหมือนปีนบันไดนั้นแหละ เพียงแต่เป็นบันไดที่คมมากและอันตรายถึง ชีวิต เธอเหยียบราวอันล่างแล้วเหนี่ยวตัวขึ้นไป โรเตอร์ควางและทรุกลง มาลิบห้าเซนติเมตร ฮอลลีเกาะไว้แน่น เพราะปลอดภัยกว่าปล่อยมือ โบริมิดลื่นอยู่ห่างจากแขนขาสองเซนติเมตรได้ เธอต้องเคลื่อนไหวช้าแต่มั่นคง ห้ามพลาคเด็คขาด

ฮอลลีปีนโรเตอร์ขึ้นไปทีละขั้น โบริมิดกริกเข้าเนื้อไปสองครั้ง แต่ แผลไม่ร้ายแรงและประกายสีฟ้าก็เยียวยาได้อย่างรวดเร็ว หลังจากตั้ง

สมาธิอย่างหนักอยู่ครู่หนึ่งที่เหมือนนานชั่วนิรันดร์ ฮอลลีก็เหนียวตัวขึ้น ไปบนฝากรอบเครื่องจักรจนได้ บนนั้นทั้งสกปรกและร้อน แต่อย่างน้อย ก็ไม่คมไปกว่าลื่นเซ็นทอร์

"เขาไปทางนั้น" เสียงหนึ่งพูดมาจากพื้น

ฮอลลีมองลงไปเห็นโนมตัวใหญ่หน้าบึ้งในชุดเครื่องแบบเทศบาล กำลังชี้ไปทางถนนคริสตัล

"เขาไปทางนั้น" โนมย้ำ "พิกซีที่โยนฉ่นลงจากเครื่องผสมนี้"

ฮอลลีจ้องเจ้าหน้าที่เทศบาลร่างใหญ่ "พิกซีตัวเล็กนั้นโยน คุณ ได้ ั้งั้นหรือ"

โนมเกือบหน้าแดง "ฉ่นกำลังจะลงมาอยู่แล้ว หมอนั้นแค่ทำให้ เสียศูนย์" ทันใดนั้นเขาก็ลืมเรื่องที่อับอายไปหมดสิ้น "เฮ้! เธอคือพอลลี่ อะไรสักอย่างไซ้ใหม่ พอลลี่ ลิตเคิลไซ้ใหม่ ไซ้แล้ว ฮีโร่ของเลป"

ฮอลลีปีนลงทางบันไดห้องคนขับ "พอลลี่ ลิตเคิล นั้นแหละฉ่นเอง"

ฮอลลีลงพื้นแล้วออกวิ่งทันที รองเท้าบูตเหยียบไปบนเศษหินจาก แผ่นปูพื้นที่แตกหัก

"มัลซ์" เธอพูด "คุณกำลังไปทางนาย ระวังตัวด้วย เขาอันตราย กว่าที่คิด"

อันตรายรี อาจใช้หรือไม่ใช้ก็ได้ เขาไม่ได้ฆ่าเธอตอนที่มีโอกาส ดูเหมือนพิกซีคนนี้ไม่ใช่ฆาตกร

ผลงานของคุณาคู่กับเครื่องผสมอัตโนมัติก่อให้เกิดความวุ่นวาย อย่างหนักในลานแห่งนั้น คำรวจจรรยาซึ่งแพร่ทั่วไปเรียกว่าวีลีย์หลังไหล เข้ามา ส่วนพลเรือนก็หลังไหลออกไป ฮอลลีนับจักรยานแม่เหล็กและรด สายตรวจของหน่วยจรรยาเลปได้อย่างน้อยหกคัน เธอก้มหน้าก้มตาไว้ เมื่อหนึ่งในตำรวจจรรยากระโดดลงจากจักรยานแล้วคว้าไหล่เธอ

"คุณเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นหรือเปล่า สาวน้อย"

สาวน้อยเธอ ฮอลี่นี่ก็อยากบิคมือนบไหล่แล้วพลิกตัวทุ่มหมอนี่ใส่ถังขยะรีไซเคิลใบที่อยู่ใกล้ๆ แต่นี่ไม่ใช่เวลาแผลงฤทธิ์ เธอต้องเบี่ยงเบนความสนใจของเขา

"โอ้! ขอบคุณสวรรค์ที่คุณมาถึงแล้ว คุณตำรวจ" เธอบิบเสียงให้สูงขึ้นมาหนึ่งระดับเป็นอย่างน้อย "ทางนั้นคะ ข้างเครื่องผสมอัตโนมัติ นั้น เลือดเต็มไปหมดเลย"

"เลือด!" วิสัยร้อง คีใจที่ได้ยินเช่นนั้น "เต็มไปหมดเลยเธอ"

"เต็มไปหมดเลยคะ"

ตำรวจจรรยาผู้นั้นปล่อยมือจากไหล่ฮอลี่ "ขอบคุณนะสาวน้อย ฉันจะจัดการต่อไปเอง"

เขาเดินอย่างมุ่มม่นไปทางเครื่องผสมอัตโนมัติ จากนั้นก็หันกลับมา

"โทษทีนะสาวน้อย" เขาพูด ประกายความทรงจำราวๆ ปรากฏในดวงตา "เรารู้จักกันหรือเปล่า"

แต่เอลฟ์ผู้สวมฮู้ตหายไปแล้ว

ช่างเถอะ วิสัยคิด ดูเลือดเต็มไปหมดดีกว่า

ฮอลี่วิ่งไปทางถนนคริสตัล แม้มั่นใจว่าไม่จำเป็นต้องรีบร้อนก็ตาม คุณค่าอาจไม่สบายใจที่มีผู้ไล่ตามจนไม่ยอมเปิดเผยที่ซ่อน หรือมัลซ์อาจจับเขาได้ ไม่ว่าจะทางใดก็พันมือเธอไปแล้ว อีกครั้งที่เธอนึกเสียดายกองหนุนของเลป ถ้าเป็นสมัยยังทำงานในหน่วยลาดตระเวน ก็แค่ออกคำสั่งอย่างรวดเร็วใส่ไมโครโฟนที่ห่มวกเกราะ แล้วถนนทุกสายในบริเวณนั้นก็จะถูกปิดทันที

เธออ้อมหุ่นยนต์ทำความสะอาดพื้นแล้วเลี้ยวเข้าถนนคริสตัล ถนนสายแคบนี้เป็นเส้นทางขนส่งสินค้าของแหล่งซ้อปั้งหลัก หลักๆ เป็นจุด

ขนส่งสินค้า ส่วนที่เหลือให้เช่าเก็บของ ฮอลลีประหลาดใจที่เจอคูคาร์
อยู่ข้างหน้าเธอพอดี กำลังคันกระเป๋าน่าจะหาซิปเพื่อเปิดประตูห้อง
บางอย่างต้องรั้งเอาไว้สักนาทีหนึ่ง บางทีเขาอาจหลบวีลีย์อยู่หลังลัง
ไม่ว่าอย่างไรเธอก็มีโอกาสจับเขาอีกครั้ง

คูคาร์เงยหน้าขึ้น ทั้งหมดที่ฮอลลีทำได้คือโบกมือ

"อรุณสวัสดิ์" เธอว่า

คูคาร์เขย่งก้านไม้เล็กใส่เธอ "เธอไม่มีอะไรทำดีกว่านี้หรือไง ฉันก็
แค่ลักลอบค้าปลาไม่กี่ตัวเองนะ"

คำถามนี้บาดใจฮอลลีอย่างหนัก นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการช่วยประชาชน
แพร่จริงหรือ ผู้บังคับการรัฐต้องการให้เธอแสดงศักยภาพมากกว่านี้ใช่ไหม
ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมาเธอเปลี่ยนจากการปฏิบัติหน้าที่สำคัญบนผิวโลก
มาไล่ล่าพ่อค้าลักลอบค้าปลาในตรอกหลังอาคาร ช่างตกต่ำเสียจริง

เธอยกมือให้คูคาร์เห็น "ฉันไม่อยากจะนายบาคเจ็บ ช่วยยืนนิ่งๆ
ไว้นะ"

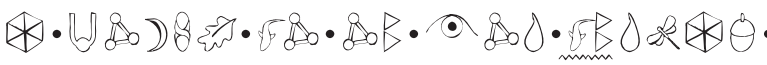
คูคาร์หัวเราะเบาๆ "บาคเจ็บ เพราะเธอน่ะสิ ไม่น่าเป็นไปได้นะ"

"ไม่ใช่" ฮอลลีพูด "ไม่ใช่เพราะฉัน แต่เพราะเขาต่างหาก" เธอชี้
ไปยังหอยอมโคลนใต้เท้าคูคาร์

"เขาไหน" คูคาร์ก็มมองอย่างหวาดระแวง สงสัยว่าอาจเป็นกับดัก
เขาคิดถูกแล้ว พื้นใต้เท้ามีเสียงฟู่ๆ แผ่วเบาเมื่อพื้นผิวโลกสั่นและเคঁง

"อะไรนะ" คูคาร์พูดพลางยกขาข้างหนึ่งขึ้น เขาคงก้าวออกจาก
พื้นตรงนั้นแล้วถ้ามีเวลา แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นเกิดเร็วมาก

พื้นไม่ได้แค่ถล่ม แต่ถูกคูคาร์ไต่ร่างคูคาร์พร้อมเสียงสวาปามน่า
รังเกียจ พันวงใหญ่กักทะเลที่พื้นดินตามค้วยปากใหญ่แล้วก็คนแคระที่เป็น
เจ้าของปาก เขาพุ่งขึ้นจากพื้นเหมือนปลาโลมากระโดด ไม่ต้องสงสัยเลย

ว่าได้แรงส่งจากแก๊สที่กั้น พันจับคูคาร์เอาไว้ทั้งตัวให้ไหลขึ้นมาแค่อ

ไม่ต้องสงสัยว่านี่คือมัลซ์ คิกกัมส์ เขาถลันลงไปในอุโมงค์และ
พาพิทซี่ผู้โชคร้ายไปด้วย คงต้องบอกว่าคูคาร์คูไม่ค่อยหยิ่งเท่าเมื่อครู่
ก่อนแล้ว

"ค-คนแคระ" เขาพูดตะกุกตะกัก "ฉันนึกว่าพวกนายไม่ชอบ
กฎหมาย"

"ปกติก็ไม่ชอบหรอก แต่มัลซ์เป็นข้อยกเว้น นายคงไม่ว่าอะไรนะ
ที่เขาไม่ตอบเอง เขาอาจกัศหวนายหลุดโดยไม่ตั้งใจก็ได้"

อยู่ๆ คูคาร์ก็เริ่มบิดตัวไปมา "เขาทำอะไรนะ"

"ฉันคิดว่าเขากำลังเลียนนาย น้ำลายคนแคระจะแข็งตัวเมื่อโดน
อากาศ ทันทีที่เขาอ้าปาก นายก็จะโดนห่อหุ้มตัวแน่นหนาเหมือนลูกไก่ใน
ไข่"

มัลซ์ขยิบตาให้ฮอลลี ตอนนี้เขาอ้อวอดได้คิตที่สุดแค่นี้ แต่ฮอลลีรู้ว่า
เขาจะไม่เรื่องความสามารถของตัวเองไปอีกหลายวัน

คนแคระชูดอุโมงค์ได้หลายกิโลเมตร คนแคระมีกันพลังไอพ่น
คนแคระผลิตน้ำลายที่แข็งเหมือนหินได้ชั่วโงมละสองลิตร แล้วเธอทำ
อะไรได้บ้าง นอกจากมีใบหน้าโค้งค้งที่ทำให้เสียเรื่องอยู่เรื่อย

ฮอลลีก็มลงมองในรู ปลายรองเท้าบู๊ตข้างหนึ่งเกี่ยวไว้เหนือขอบ
หลุม "โอเคหุ่นส่วน นายทำได้ดีมาก ทีนี้จะช่วยพ้นผู้ร้ายหนีคิตออกมาได้
หรือยัง"

มัลซ์ยินดีทำตาม เขาพันคูคาร์ขึ้นไปบนพื้นผิวถวนน จากนั้นก็ไต่ขึ้น
มาบ้างพลางใส่ซากกรรไกรเข้าที่

"น่ารังเกียจสิ้นคิต" คูคาร์คร่ำครวญ ขณะน้ำลายอันร้ายกาจแข็ง
ตัวตามแขนขา "แถมเหม็นด้วย"

"เฮ้! มัลซ์พูดอย่างเจ็บใจ "กลืนไม่ใช่ความผิดของฉันนะ ถ้านายเช่าที่เก็บของบนถนนที่สะอาดกว่านี้..."

"จั้นหรือไอ้ตัวเหมีน ฉันคิดกับแกแบบนี้ไงล่ะ" คุณคำพยายามทำสัญลักษณ์สาปแช่งแบบพิกซี่ แต่โชคคือน้ำลายบนแขนของเขาแข็งตัวก่อนจะทำสำเร็จ

"โอเค พวกนายทั้งคู่นะ พอได้แล้ว" ฮอลลีพูด "เรามีเวลาสามสิบนาทีเพื่อพาเพื่อนตัวเล็กไปส่งเลปก่อนน้ำลายจะกลายเป็น"

มัลซ์มองข้ามไหล่ไปยังหัวถนน เขาหน้าซัดตันที่ภายใต้โคลนเปียกที่เคลือบอยู่ ขนเคราก็ขยับไปมาอย่างไม่สบายใจ

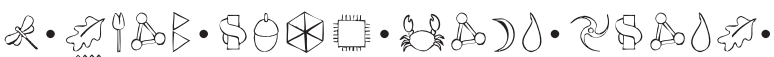
"รู้อะไรไหม หุ่นส่วน" เขาพูด "ฉันคิดว่าสามสิบนาทีนั้นคงไม่จำเป็นแล้วละ"

ฮอลลีหันหลังให้หนักโทษ มีเอลฟ์ครึ่งโหลปิดทางเข้าออกถนนเส้นนี้ อยู่พวกนี้คือเจ้าหน้าที่เลปหรืออะไรที่คล้ายมาก สวมเสื้อผ้าธรรมดาไม่มีสัญลักษณ์หรือตราอะไรเลย แต่ก็เจ้าหน้าที่แน่ๆ อาวุธหนักที่ประคองอยู่ในอ้อมแขนยืนย่นได้ ฮอลลีสังเกตเห็นด้วยความโล่งอกอยู่ข้างว่าไม่มีปีนกระบอกไหนเล็งมาที่เธอหรือมัลซ์

หนึ่งในเอลฟ์เหล่านั้นก้าวมาข้างหน้าพลาจเปิดกะบังหน้าหมวกเกราะ

"สวัสดิ์ฮอลลี" เธอพูด "เราตามหาเธอมาตลอดช่วงเช้า สบายดีไหม"

ฮอลลีกลืนเสียงถอนใจด้วยความโล่งอก ผู้บังคับการกองทัพอากาศวินญายานั่นเอง เธอเป็นผู้สนับสนุนฮอลลีและจูเลียส รู้ตมาแสนนาน วินญายาเป็นผู้แผ้วถางเส้นทางให้ผู้หญิงได้เข้ากองทัพ ในอาชีพการทำงานห้าร้อยปี เธอเคยทำมาแล้วทุกอย่างตั้งแต่หน้าที่มุกู้คืนไปยังด่านมีด

ของดวงจันทร์จนถึงสนับสนุนการลงคะแนนอย่างเสรีในสภาแฟรี่ นอก
เหนือจากนั้นเธอยังเป็นครูสอนการบินของฮอลลีในสถาบันฝึกนักบินอีก
ด้วย

"สบายดีค่ะผู้บังคับการ" ฮอลลีบอก

วินญาษาพยักหน้าไปทางก้อนน้ำลายที่กำลังแข็งตัว

"งานยุ่งสินะ"

"ใช่ค่ะ นั่นคือคูคาร์ท เคย์ ผู้ลักลอบค้าปลา นับเป็นผลงานที่ดี"

ผู้บังคับการขมวดคิ้ว "เธอจะต้องปล่อยเขาไปแล้วละฮอลลี เรามี
งานใหญ่กว่านี้ที่ต้องไปทำ"

ฮอลลียกเท้าเหยียบคูคาร์ทไว้ เธอลังเลไม่อยากจะรื้อเรื่องลำบากยุ่ง
ยากเพื่อเลป แม้เป็นการทำเพื่อผู้บังคับการกองทัพอากาศวินญาษาที่
ปลอมตัวมาก็ตาม

"งานแบบไหนคะ"

วินญาษาขมวดคิ้วหนักขึ้นจนเกิดรอยย่นกลางหน้าผาก

"เอาไว้คุยกันในรถใต้ใหม่ผู้กอง เจ้าหน้าที่ที่ทั่วไปกำลังจะมาแล้ว"

ผู้กองรี วินญาษาเรียกเธอด้วยตำแหน่งเดิม เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ถ้า
เจ้าหน้าที่ทั่วไปหมายถึงเลป แล้วแฟรี่พวกนี้เป็นใครกัน

"ฉันไม่ไว้ใจกองทัพมากเท่าที่เคยแล้วค่ะผู้บังคับการ คุณต้องบอก
อะไรให้ฉันรู้บ้างนะคะก่อนเราจะไปไหนกัน"

วินญาษาถอนใจ "ก่อนอื่นนะผู้กอง เราไม่ใช่กองทัพ ถึงยังงี้ก็
ไม่ใช่ในแบบที่เธอคิด ประการที่สองเธออยากให้ฉันบอกอะไรสักอย่าง
ใช่ไหม ฉันจะบอกสองคำ สนใจจะเคาใหม่ว่าคืออะไร"

ฮอลลีรู้ทันทีโดยไม่ต้องมีใครบอก

"อาร์ทิส พาวล์" เธอกระซิบ

"ถูกต้อง" วินญาเขยี่ยนย่น "อาร์ทิมิส ฟวล์ เอละ เธอกับหุ้นส่วน
พร้อมจะไปกับเราหรือยัง"

"คุณจอครดไว้ที่ไหนคะ" ฮอลลีถาม

วินญาเขยี่ยนย่นหน่วยลิกลับของเธอเหมือนมีงบประมาณมากใจ

นอกจากอาวุธจะทันสมัยสุดขีดแล้ว ยานพาหนะยังเหนือล้ำกว่าที่เลปไปใช้ตามปกติอีกด้วย ภายในไม่กี่วินาทีหลังจากคุณน้ำลายออกจากตัวคุณคาร์ทเคย์แล้วใส่อุปกรณ์ติดตามตัวไว้ในรองเท้าบูทของเขาแล้ว ฮอลลีกับมัลซ์ก็นั่งคาดเข็มขัดอยู่บนเบาะแสนสบายที่ตอนหลังของพาหนะติดเกราะกันยาว พวกเขาไม่ใช้นักโทษเสียทีเดียว แต่ฮอลลีก็ไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าคุณสูญเสียอำนาจควบคุมชะตากรรมของตัวเองไปแล้ว

วินญาเขยี่ยนย่นรถออกมาแล้วสะบัดผมสีเงินยาว ฮอลลีประหลาดใจ

ผู้บังคับการยิ้ม "เธอชอบสีนี้ไหม ฉันทั้งที่คองคอยข้อมันเต็มที"

"ชอบค่ะ เหมาะกับคุณดี"

มัลซ์ยกนิ้วขึ้น "ขอโทษที่ต้องขัดจังหวะการคุยเรื่องความสวยความงามนะ แต่พวกคุณเป็นใคร ไม่ใช่เลปแน่ ถ้าพนันด้วยฝ่าปิดกันเลยเฮ้อ"

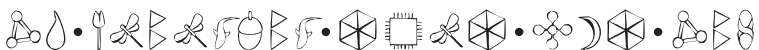
วินญาเขยี่ยนย่นตัวมาเผชิญหน้าคนแคระ "เธอรู้เรื่องดีมีอนมากแค่ไหน"

มัลซ์สำรวจคู่แซ่ในรถแล้วคิใจเมื่อเจอไก่คุ่นกับเบียร์ลูกค้ำแย เขาเอาออกมาทั้งคู่

"คีมอนเธอ ไม่มากหรอก ไม่เคยเจอด้วยซ้ำ"

"แล้วเธอละ ฮอลลี จ่าอะไรจากโรงเรียนได้บ้างไหม"

ฮอลลีคั้นคั่น บทสนทนานี้จะไปลงเอยที่ไหนกัน นีคือการทดสอบ

บางอย่างใช้ใหม่ เธอนึกย้อนไปถึงชั้นเรียนวิชาประวัติศาสตร์ในสถาบันฝึกตำรวจ

"คิม่อน ตระกูลที่แปดของแฟรี่ เมื่อหมื่นปีก่อนหลังยุทธการทาลที่พวกนั้นปฏิเสธไม่ยอมย้ายลงใต้ดิน แต่เลือกที่จะยกเกาะของตัวเองออกไปนอกกาลเวลาแล้วแยกไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นตามลำพัง"

วินญาษาพยักหน้า "ดีมาก พวกนั้นรวบรวมจอมเวทมารายคาถากาลเวลาเหนือเกาะไฮบราส"

"ทั้งหมดหายไปจากพื้นผิวโลก" มัลซ์ท่องจากความทรงจำ "นับแต่นั้นก็ไม่มีใครเห็นคิม่อนอีกเลย"

"ไม่จริงเสียทีเดียว มีอยู่สองสามคนโผล่มาให้เห็นในรอบหลายร้อยปีที่ผ่านมา อันที่จริงเคยโผล่มาครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ด้วย เขาเชื่อว่าใครไปรอเจออยู่"

"อาร์ทิมิส" ฮอลลี่และมัลซ์ตอบพร้อมกัน

"ถูกต้อง เขาทำนายสิ่งที่เราทำนายไม่ได้ด้วยวิธีใดก็สุดรู้ เรารู้แค่ว่าตอนไหน แต่สถานที่พลาคโกลไปหลายเมตร"

ฮอลลี่นั่งโน้มตัวมาข้างหน้า รู้สึกสนใจ เหมือนกลับเข้ามาอยู่ในเกมอีกครั้ง

"เราถ่ายภาพอาร์ทิมิสไว้ได้ไหมคะ"

"ไม่ได้เสียทีเดียว" วินญาษาตอบเป็นปริศนา "ถ้าเธอไม่ว่าอะไรฉันจะขอให้ผู้ที่เหมาะสมกว่าเป็นผู้อธิบาย เขา รออยู่ที่ฐานปฏิบัติการ" จากนั้นวินญาษาก็ไม่ยอมพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก นำหงุดหงิดซะหมด

มัลซ์ไม่มีความมอดทนมากนัก

"อะไร เธอจะงีบหรือไง ไม่เอาน่าวินญาษา บอกเราซิว่าอาร์คีน้อยทำอะไร"

วินญายาไม่คล้อยตาม "ใจเย็นๆ มีสเตอร์คิกกัมส์ คิมเบียร์ลูกคำแย อีกสิ หรือน้ำแร่ก็ได้" ผู้บังคับการหยาบขบถสองขบถจากคู้แซ่แล้วยื่นขบถหนึ่งให้มัลซ์

มัลซ์อ่านฉลาก "เคอร์รี่เออรี่ ไม่ละ คุณรู้หรือเปล่าว่าพวกเขาทำน้ำให้ เป็นฟองได้อย่างไร"

ปากของวินญายาบิดเหมือนรอยยิ้มเลื่อนราง "ฉันคิดว่ามันมีแก๊สตามธรรมชาตินะ"

"ใช่ ฉันเองก็เคยคิดแบบนั้นจนได้ทำงานใช้โทษที่โรงงานเคอร์รี่เออรี่ พวกนั้นจ้างคนแคระทั้งหมดในเคอะดีปส์ แล้วบังคับให้ลงชื่อในสัญญาว่าจะไม่เปิดเผยความลับ"

วินญายาสนใจขึ้นมาทันที "เล่าต่อไปสิ บอกฉันที่ พวกนั้นทำน้ำให้ เป็นฟองได้อย่างไร"

มัลซ์เคาะจมูก "บอกไม่ได้หรอก เคียวผิดสัญญา ทั้งหมดที่บอกได้คือมันเกี่ยวข้องกับถังน้ำใบใหญ่และคนแคระจำนวนมากที่ใช้...เอ่อ" มัลซ์ชี้ไปที่ก้นตัวเอง "...ความสามารถตามธรรมชาติของเรา"

วินญายาวางขบถน้ำแร่ด้วยท่าที่แยง

ขณะฮอลลิ์นั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้เจลดแสนสบาย เพลิดเพลินไปกับนิทานโกหกอีกเรื่องของมัลซ์ ความคิดหนึ่งก็สะกิดใจ เธอนึกได้ว่าผู้บังคับการวินญายาเลียงไม่ตอบคำถามแรกของคนแคระ พวกนี้เป็นใครกันแน่ สิบนาที่ต่อมาก็ได้คำตอบ

"ขอต้อนรับสู่ศูนย์บัญชาการหน่วยแปด" วินญายาพูด "ยกโทษให้ฉันด้วยที่ทำตัวเหมือนไอ้อวด เราไม่ค่อยมีโอกาสทำให้คน *ทิ้ง บ่อยนัก*"

ฮอลลิ์ไม่ *ทิ้ง* นัก พวกเขาเข้ามาในอาคารจอร์จหลายชั้นห่างจาก

กรมตำรวจหลายช่วงถนน พาหนะหุ้มเกราะคันยาวแล่นตามลูกศรโค้งที่
พาดขึ้นไปชั้นเจ็ทซึ่งเป็นชั้นบนสุดได้เพดานแตกๆ คนขับจอร์จในบริเวณ
ที่มีคและเข้าถึงยากที่สุด จากนั้นก็ดับเครื่อง

ทั้งหมดนั่งอยู่ในความมืดอับชื้นหลายนาทีก ฟังเสียงน้ำหยดจาก
หินย้อยลงมาบนหลังคา

"ว้าว!" มัลซ์ร้อง "ไม่อยากเชื่อเลย ฉันคิดว่าหน่วยงานนี้คงใช้เงิน
ไปกับรถหมดแล้วสินะ"

วินญายายิ้ม "รอดูไปก่อนเถอะ"

คนขับสแกนบริเวณใกล้เคียงอย่างรวดเร็วด้วยเครื่องบนหน้าปัด
แต่ไม่พบอะไร จากนั้นเขาก็หยิบรีโมทอินฟราเรดจากหน้าปัดมากดส่ง
สัญญาณผ่านหลังคาพลาสติกใสไปยังหินเหนือศีรษะ

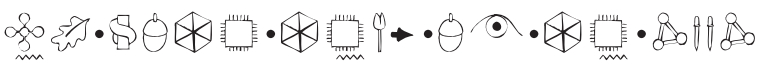
"ก็แค่หินรีโมท" มัลซ์พูดด้วยเสียงไร้อารมณ์ ตีใจที่ได้มีโอกาส
พูดจาเหน็บแนมผู้อื่น

วินญาษาไม่ตอบ ไม่จำเป็นต้องตอบ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นปิดปาก
มัลซ์ได้เอง พื้นที่จอร์จยกขึ้นด้วยระบบไฮดรอลิก คันรถขึ้นไปหาหินค้ำ
บน หินไม่เคลื่อนหนี ฮอลล์มั่นใจว่าเมื่อหินปะทะโลหะ ฝ่ายที่ชนะก็คือหิน
แน่นอนว่ามันไม่สมเหตุผลเลยสักนิดที่วินญาษาพาพวกเขาไปที่นั่นเพื่อ
อัครกระแทกหินให้ตายกันหมด แต่เธอไม่มีเวลาคิดเรื่องนี้ในช่วงเสียวินาที
ก่อนยานพาหนะคันยาวปะทะหินแข็งที่ไร้ความปราณี

ความจริงหินนั้นไม่แข็งและไร้ความปราณี มันเป็นแค่ภาพ
ดิจิทัล พวกเขาผ่านทะเลลุ่มน้ำขึ้นไปยังที่จอร์จซึ่งเล็กกว่าและสร้างอยู่ใน
หิน

"ภาพสามมิติ" ฮอลล์กระซิบ

วินญาษาขยิบตาให้มัลซ์ "ก็แค่หินรีโมท" เธอพูด จากนั้นก็เปิด

ประคูลังแล้วก้าวออกไปยังระเบียงทางเดินคิดเครื่องปรับอากาศ

"ศูนย์บัญชาการทั้งหมดสร้างอยู่ในหิน อันที่จริงถ้าส่วนใหญ่เป็นของเดิมที่มีอยู่แล้ว เราเพียงแต่เจาะเพิ่มตรงมุมนั้นมุมนี้ ขอโทษที่ต้องทำตัวลึกลับแบบนี้ แต่เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องปิดบังไม่ให้ใครรู้ว่าเราทำอะไรที่หน่วยแปด"

ฮอลลี่ตามผู้บังคับการเข้าประตูอัตโนมัติแล้วเดินไปตามระเบียงทางเดินวาววับ มีเซ็นเซอร์และกล้องทุกสองสามก้าว ฮอลลี่รู้ว่ามีการตรวจสอบตัวตนของเธออย่างน้อยสิบกว่ารอบก่อนถึงประตูเหล็กสุดปลายโถงทางเดิน

วินูยาขยี้มือเข้าไปในแผ่นโลหะเหลวตรงกลางประตู

"โลหะเทียมนะ" เธออธิบายพลางดึงมือออก "เต็มไปด้วยนาโนเซ็นเซอร์ ไม่มีทางหลอกประตูบานนี้ได้เลย นาโนเซ็นเซอร์อ่านทุกอย่างจากลายมือของฉันไปจนถึงซีเอ็นเอ ต่อให้มีใครตัดมือฉันมาใส่ตรงนี้เซ็นเซอร์ก็จะตรวจพบว่าไม่มีค่าซีजर"

ฮอลลี่กอดอก "ความหวาดระแวงมากมายขนาดนี้รวมกันอยู่ในที่เดียว ฉันพอจะคาดได้แล้วว่าที่ปรึกษาด้านเทคนิคของคุณคือใคร"

ประตูเปิดเสียงคังหวิด แล้วผู้ที่ยืนอยู่อีกฟากก็คือผู้ที่ฮอลลี่คาดไว้

"โพลี" เธอพูดด้วยน้ำเสียงรักใคร่ พลางก้าวเข้าไปกอดเจ้าเซ็นทอร์

โพลีกอดเธออย่างอบอุ่น พลางกระชับกีบเท้าหลังด้วยความคิใจ

"ฮอลลี่" เขาพูดพลางจับไหล่เธอไว้แล้วถอยออกมามอง "เธอเป็นยังไงบ้าง"

"ยุ่งน่าดู" ฮอลลี่ตอบ

โพลีขมวดคิ้ว "เธอดูผอมไปนะ"

"ไม่น่าเชื่อว่านายก็เหมือนกัน" ฮอลลี่หัวเราะ

โพลี๋นอมลงไปเล็กน้อยหลังจากเจอกันครั้งหลังสุด แกรมขนยัง
มันขลับและผ่านการหิวมาอย่างดี

ฮอลลี่แตะสีข้างของเขา "อืม..." เธอทำเสียงเหมือนรำพึง "นาย
ใช้ครีมนวดด้วย แกรมยังไม่สวมหมวกพอยล์ป้องกันคลื่นสมองอีกต่างหาก
อย่าบอกนะว่าแอบไปปิ้งสาวเซ็นทอร์ที่ไหน"

โพลี๋หน้าแดงจางๆ "เพิ่งเริ่มเอง แต่ฉันก็มีความหวังอยู่นะ"

ห้องนี้มีอุปกรณ์ไฟฟ้าทันสมัยอัดแน่นจากพื้นจรดเพดาน อันที่จริง
บางส่วนฝังอยู่บนพื้นและเพดานด้วยซ้ำ รวมถึงหน้าจอแก๊สและท่อฟ้า
จำลองเหนือศีรษะที่เหมือนจริงอย่างไม่น่าเชื่อ

โพลี๋ดูภูมิใจในสิ่งที่คิดค้นขึ้นมา "หน่วยแปดมีงบประมาณ ฉัน
ได้ใช้ของดีที่สุดทุกอย่างเลย"

"แล้วงานเก่าของนายล่ะ"

เจ้าเซ็นทอร์ขมวดคิ้ว "ฉันพยายามทำงานกับซูลแล้วนะ แต่ก็ไม่ได้
เรื่องได้ราว เขาทำลายทุกอย่างที่ผู้การรู้ตสร้างไว้ หน่วยแปดแอบติดต่อกับ
ฉันแบบลับๆ ตอนไปร่วมงานเคตคว่นช่วงสุดสัปดาห์ พวกเขายื่นข้อเสนอ
แล้วฉันก็ตอบตกลง แพร่ที่นี้รักฉัน ยังไม่ต้องผูกถึงเงินเดือนที่เพิ่มขึ้น
มากโขด้วย"

มัลซ์เดินสำรวจรอบห้องอย่างอยากรู้้อยากเห็น เขาหยุดหงิดเมื่อ
ไม่เจอเศษอาหารสักชิ้น

"เงินเดือนที่ว่าคงไม่ได้ใช้ซื้อแกงหนุณาเลยสินะ"

โพลี๋เลิกคิ้วข้างหนึ่งมองคนแคระผู้ยังคงมีเศษดินจากอุโมงค์เกาะ
ตามตัว

"ไม่ แต่เรามีห้องอาบน้ำ นายรู้ใช่ไหมว่าห้องอาบน้ำคืออะไร

ดิกกัมส์"

จนกระทั่งของมัลซ์ลุกขึ้น "รู้สิ แกรมยังรู้ดีกว่าลาหน้าตาเป็นยังไง"

ฮอลลีก้าวมาขวางระหว่างทั้งสอง "โอเค พวกนายสองคน ไม่เห็นจำเป็นต้องทะเลาะกันเลยนี่ ช่วยกลั่นใจไม่ตอปากต่อคำกันสักพักได้ไหม จนกว่าเราจะรู้ว่าอยู่ไหนและมาที่นี่ทำไม"

มัลซ์ย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้ยาวสีครีมอย่างร่าเริง รู้ตัวดีว่าคราบดินตามตัวจะเป็นก้อนแก้อี้ ฮอลลีนั่งลงข้างเขาแต่ไม่ใกล้มาก

ไฟलीเปิดหน้าจอตัดคนนั่ง จากนั้นก็แตะมันเบาๆ ให้เปิดโปรแกรมที่เขาต้องการ

"ฉันชอบหน้าจอแก๊สรุ่นใหม่ี่จัง" เขาหัวเราะเบาๆ "พัลส์ไฟฟ้าให้ความร้อนกับอนุภาคจนมีอุณหภูมิที่แตกต่างกัน ทำให้ก๊าซเปลี่ยนเป็นสีต่างๆ จนออกมาเป็นภาพ แน่่อนว่ามันซับซ้อนกว่านั้นแต่ฉันพยายามพุดให้เข้าใจง่ายเพื่อนายนักโทษ"

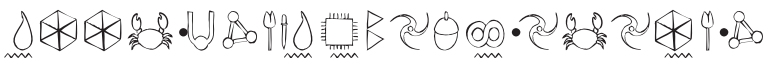
"ฉันพันผิดแล้วโว้ย!" มัลซ์แย้ง "อย่างที่นายก็รู้ดี"

"เลปตอนฟองค่างหาก" ไฟลีอธิบาย "นายไม่ได้พันผิด มันแตกต่างกันอยู่บ้างนะ"

"ใช่ เหมือนเซ็นทอร์กับลาที่แตกต่างกันอยู่บ้าง"

ฮอลลีถอนใจ เกือบจะเหมือนสมัยก่อนแล้ว ไฟลีเคยเป็นที่ปรึกษาด้านเทคนิคของเลปผู้ช่วยเหลือเธอในปฏิบัติการหลายต่อหลายครั้ง ส่วนมัลซ์เป็นผู้ช่วยแบบไม่เต็มใจ คนทั่วไปคงไม่ยากเชื่อว่าคนแคระกับเซ็นทอร์คู่นี้เป็นเพื่อนกัน เธอคิดว่าการตอปากต่อคำที่น่ารำคาญเป็นวิธีที่เพศชายทุกสายพันธุ์แสดงความรักต่อกัน

ภาพคีม่อนขนาดเท่าตัวจริงปรากฏบนหน้าจอ คาห์รีเล็ก ปลายหุมีหนามแหลม

มัลซ์สะคั้ง "คิอาร์วิท!"

"ใจเย็นๆ" โฟลี้บอก "แค่ภาพที่คอมพิวเตอร์สร้างขึ้นนะ แค่นี้เข้าใจ
ได้นะเพราะคุณภาพสูงอยู่" เจ้าเซ็นทอร์ขยายส่วนหน้าจนเต็มจอ

"คิม่อนเพศชายที่โตเต็มตัว หลังวาร์ป"

"หลังวาร์ปรี"

"ใช่ ฮอลลี คิม่อนไม่ได้เติบโตเหมือนแฟรี่อื่น พวกนี้เกิดมามีรูปร่าง
หน้าตาค่อนข้างน่ารักน่ากอด จนกระทั่งถึงวัยรุ่นเมื่อร่างกายเกิดการ
หดเกร็งอย่างรุนแรงและเจ็บปวดหรือที่เรียกว่าวาร์ป หลังจากผ่านไปแปด
หรือสิบชั่วโมงก็จะโผล่จากคักแค้ที่เป็นเมือกสารอาหารแล้วกลายเป็น
คิม่อนเต็มตัว ก่อนหน้านั้นเป็นแค่อิมป์ แต่ถ้าเป็นจอมเวทก็จะไม่วาร์ปเลย
เวทมนตร์จะแบ่งบานแทน ฉันท้อใจพวกนั้นสักนิด แทนที่จะเป็นสิวหรือ
อารมณ์แปรปรวน จอมเวทวัยรุ่นจะมีสายฟ้าพุ่งจากนิ้ว นั่นคือถ้าโชคคินะ"

"ถ้าโชคร้ายจะพุ่งออกทางไหนล่ะ แล้วทำไมเราต้องสนใจเรื่อง
พวกนี้ด้วย" มัลซ์ถามคัคบท

"เราต้องสนใจเพราะคิม่อนคนหนึ่งเพิ่งโผล่มาในยุโรป แกรมมีผู้คัค
หน้าเราไปเจอก่อนด้วย"

"เราก็ได้ยินมาอย่างนั้น พวกคิม่อนกลับมาจากโฮบราสแล้วหรือไง"

"ก็อาจใช่ะฮอลลี" โฟลี้แตะหน้าจอให้แยกเป็นจอเล็กๆ มีภาพ
คิม่อนปรากฏอยู่ทุกจอ "คิม่อนพวกนี้โผล่มาชั่วคราวในช่วงห้าร้อยปีที่ผ่านมา
โชคคิตี่ไม่มีคนไหนอยู่นานพอจะโดนพวกขี้โคลนจับได้" โฟลี้เน้นไปยัง
ภาพที่สี่ "ผู้ที่เคยทำงานนี้ก่อนหน้าฉันจับหมอนี้ได้นานสิบสองชั่วโมง
ตอนนั้นเขาพกเหรียญตราเงินติดตัวและเป็นคินจันท์เต็มดวง"

"ต้องเป็นช่วงเวลาพิเศษแน่เลย" มัลซ์พูด

โฟลี้ถอนใจ "นายไม่ได้เรียนรู้อะไรจากโรงเรียนเลยหรือไง คิม่อน

แตกต่างจากสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในโลก เกาะโฮบราสของพวกนั้นแท้จริงเป็นหินก้อนใหญ่จากดวงจันทร์ที่ตกลงมาในยุคไทรแอสซิกเมื่อดวงจันทร์โค่นอกกาบาตชน ข้อมูลที่เราได้จากภาพวาดบนผนังถ้ำแฟร์และแบบจำลองเสมือนจริงบ่งชี้ว่าหินดวงจันทร์ตกลงมาในลำธารหินหนืด สุดท้ายก็เลยเชื่อมติดอยู่บนพื้นผิวโลก คีมอนสืบเชื้อสายจากจุลชีพบนดวงจันทร์ที่อาศัยอยู่บนหิน ดังนั้นจึงมีแรงดึงดูดอย่างสูงกับดวงจันทร์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ถึงขั้นลอยได้ในคืนจันทร์เต็มดวง แรงดึงดูดนี้เองที่พาพวกนั้นกลับมายังมีติของเรา คีมอนต้องสวมใส่โลหะเงินเพื่อต้านแรงดึงดูดของดวงจันทร์ โลหะเงินเป็นสิ่งทรงประสิทธิภาพสูงสุดที่จะยึดเหนี่ยวเราไว้ในมิติหนึ่ง ทองคำก็ใช้ได้เช่นกัน แต่บางครั้งเราอาจทิ้งบางอย่างไว้ในมิติเดิม"

"เอาไว้ สมมติว่าเราเชื่อเรื่องแรงดึงดูดของดวงจันทร์ระหว่างมิติ บ้าบออะไรนี่" มัลซ์พูค พยายามอย่างเต็มที่เพื่อยั่วโมโหโพลี "มันเกี่ยวกับเราตรงไหนไม่ทราบ"

"มันเกี่ยวกับเราทุกตรงนั่นแหละ" โพลีตวาด "ถ้ามนุษย์จับคีมอนได้ คิดว่าใครจะเป็นรายต่อไปได้กล้องจุลทรรศน์ของพวกนั้นล่ะ"

วินญายาร์ับหน้าที่เล่าความเป็นมา "นั่นคือสาเหตุที่เมื่อห้าร้อยปีก่อน ประธานสภาแฟร์ชื่อแนน เบอร์เคห์ได้ก่อตั้งหน่วยแปดขึ้นมากอยเผ่าตรวจสอบความเคลื่อนไหวของคีมอน โชคดีที่เบอร์เคห์เป็นมหาเศรษฐีเมื่อเธอตายก็ทิ้งมรดกทั้งหมดไว้ให้หน่วยแปด จึงเป็นที่มาของสถานที่น่าประทับใจนี้ เราเป็นหน่วยลับของเลขที่ตั้งขึ้นโดยสภาและมีขนาดเล็กมาก แต่ทุกอย่างที่มีล้วนดีที่สุดในหลายปีที่ผ่านมาของเราได้ขยายครอบคลุมถึงภารกิจลับที่อ่อนไหวเกินกว่าจะปล่อยให้หน่วยงานเลขทั่วไปจัดการ แต่เรื่องคีมอนยังคงเป็นงานหลักอันดับหนึ่งของเรา แฟร์ผู้ฉลาดที่สุดของเรา

ตำแหน่งผิด ส่วนใครก็ตามที่อยู่ภายในวงคลื่นรบกวนนั้นคำนวณตำแหน่งถูก"

"ถ้าอย่างนั้นอาร์ทิมิสก็ช่วยเราไว้นะสิ" ฮอลลี่ตั้งข้อสังเกต

วินญาอย่าง "ช่วยเราสิ ยังไงกัน"

"คืออย่างนี้ค่ะ ถ้าไม่ใช่เพราะคลื่นรบกวนนั้น เพื่อนคิม่อนของเรา ก็อาจไปโผล่ที่อินเทอร์เนตแล้ว พวกคุณ คิดว่าอาร์ทิมิสอยู่ในวงคลื่นรบกวนนั้นใช่ไหมล่ะ"

โพลีอิม เห็นได้ชัดว่าชอบบอกรับใจกับความฉลาดของตัวเอง "อาร์ทิมิสน้อยคิดว่าเขาเอาชนะฉันได้ เขารู้ว่าเลปคอยจับตาคุณเขาอยู่เสมอ"

"แม่สัญญาว่าจะไม่ทำ" ฮอลลี่พูดแทรก

โพลีไม่สนใจแล้วพูดต่อว่า "ก็เลยส่งตัวปลอมไปที่บราซิลกับฟินแลนด์ แต่เราให้ควมเทียมคิดคามทั้งสามกลุ่ม บอกได้เลยว่าผลาญงบประมาณของฉันไปมากโข"

มัลซ์คราง "ฉันอยากจะอ้วกเต็มท้นแล้ว หรือไม่ก็หลับ หรือทั้งสองอย่าง"

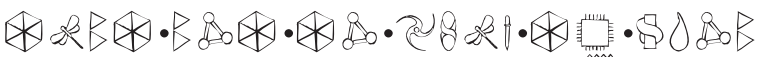
วินญาอยากำหมัดค่อยฝ่ามือ "พอทันที ฉันทนคนแคระนี้มานานพอแล้ว จับหมอนี้ยัดใส่ห้องข้างตึกสองสามวันเถอะ"

"เธอทำแบบนั้นไม่ได้นะ" มัลซ์ค้าน

วินญาขำยิ้มร้ายกาจให้เขา "โอ๊ย! คุ้มสิ ฉันทำได้แน่ เธอไม่รู้หรือว่าหน่วยแปดมีอำนาจมากแค่ไหน คังนั้นจงหุบปาก ไม่อย่างนั้นก็เตรียมฟังเสียงตัวเองสะท้อนจากผนังเหล็กได้เลย"

มัลซ์ทำท่ารูดชิปปากแล้วโยนกุญแจทิ้ง

"คังนั้นเราจึงรู้ว่าอาร์ทิมิสอยู่ในบาร์เซโลนา" โพลีพูดต่อ "และเราก็นึกว่ามีคิม่อนปรากฏตัวที่นั่น เขายังไปอยู่ตามสถานที่อีกหลายแห่งซึ่งมี

แนวโน้มว่าคิม่อนจะปรากฏตัวด้วย แม้ไม่มีคิม่อนโผล่มาจริงๆ ก็ตาม เขาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง"

"เรามั่นใจได้อย่างไร" ฮอลลีถาม

"ได้อย่างนี้" โฟลีย์พูดแล้วแตะหน้าจอ ขยายภาพคาดฟ้าคาซามีล่า ฮอลลีจ้องภาพนั้นอยู่หลายวินาที มองหาอะไรก็ตามที่สมควรเห็น

โฟลีย์บอกใบ้ให้เธอ "นี่คืออาคารที่ออกแบบโดยเกาคี เธอชอบเขาไหม เขาออกแบบงานโมเสกสวยๆ ไว้ด้วยนะ"

ฮอลลีตั้งใจมองมากขึ้น "โอ้! สวรรค์โปรด" เธอพูดพล่งขึ้นมา "เป็นไปได้"

"แต่เป็นไปได้แล้วนะสิ" โฟลีย์หัวเราะพลาถขยายงานโมเสกชิ้นหนึ่งบนคาคฟ้าจนเต็มหน้าจอ มันเป็นภาพร่างสองร่างกำลังก้าวออกจากกรอบฟ้าร่างหนึ่งเป็นคิม่อนแน่ๆ ส่วนอีกร่างก็คืออาร์ทิส พาวล์ซัดๆ

"แต่มันเป็นไปไม่ได้ อาคารนั้นต้องอายุร้อยปีได้"

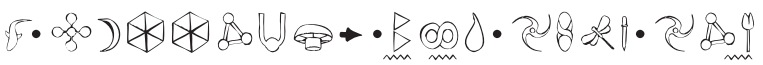
"เวลาเป็นบุญแก่สำคัญของเรื่องทั้งหมด" โฟลีย์พูด "ไฮบราสถูกยกออกไปนอกกาลเวลา คิม่อนที่ถูกคุดออกจากเกาะล่องลอยไปในกาลเวลาหลายศตวรรษเหมือนชนเผ่าเร่ร่อนชั่วคราว เห็นได้ชัดว่าคิม่อนผู้นี้จับตัวอาร์ทิสไว้แล้วพาเขาเดินทางไปด้วย พวกนั้นต้องไปเผลอให้หนึ่งในจิตรกรของเกาคีเห็นเข้า หรือบางทีอาจเป็นตัวเกาคีเอง"

ฮอลลีหน้าซีด "หมายความว่าอาร์ทิส..."

"ไม่ ไม่ อาร์ทิสนอนอยู่บนเตียงที่บ้านแล้ว เราดึงเขาเทียมออกนอกวงโคจรเพื่อเฝ้าจับคาคูเขาแบบยี่สิบสี่ชั่วโมง เจ็ดวันต่อสัปดาห์"

"เป็นไปได้ยังไง"

โฟลีย์ไม่พูดอะไรเลย คังนั้นวินญาษาจึงเป็นผู้ตอบคำถาม "ฉันจะตอบเอง เพราะโฟลีย์ไม่ชอบพูดคำนี้ เราไม่รู้หรือฮอลลี เรื่องนี้มีคำถาม

สำคัญที่ยังหาคำตอบไม่ได้มากมาย นั่นคือจุดที่เธอจะเข้ามาช่วยเราได้"

"ยังไงคะ ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคิมอนเลย"

วินญาษาพยักหน้าอย่างเจ้าเล่ห์ "จริงอยู่ แต่เธอรู้อะไรมากมายเกี่ยวกับอาร์ทิมิส ฟาวล์ ฉันเชื่อว่าพวกเธอยังติดต่อกันอยู่"

ฮอลลี่ขยับไหล่ "เอ่อ...ฉันคงไม่พูดว่าจริงๆ แล้วเรา..."

โพลีกระแอม จากนั้นก็เปิดไฟล์เสียงในคอมพิวเตอร์

"เฮ้! อาร์ทิมิส" เสียงฮอลลี่ที่ถูกบันทึกไว้ดังขึ้น "ฉันมีปัญหาเล็กน้อยที่นายน่าจะช่วยได้"

"ยินดีครับฮอลลี่" เสียงอาร์ทิมิสบอก "หวังว่าคงเป็นเรื่องยากๆ น้อยนะครับ"

"คืออย่างนี้ มีพิกซ์ที่ฉันตามจับอยู่ แต่เขาคลองแกล้วว่องไวมาก"

โพลีปิดเสียง "คงพูดได้ว่าพวกเธอยังติดต่อกันอยู่นะ"

ฮอลลี่ขมขื่น หวังว่าคงไม่มีใครถามเรื่องอาร์ทิมิสได้เครื่องมือสื่อสารของแฟร์มาจากใคร

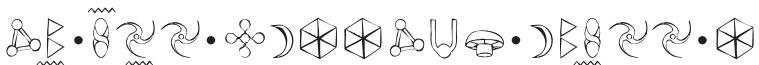
"โอเค ฉันโทร. หาเขาเป็นครั้งคราว ก็แค่คอยจับตาดูเขานะ เพื่อประโยชน์ส่วนรวม"

"ไม่ว่าเหตุผลของเธอคืออะไร" วินญาษาพูด "เราก็ต้องการให้เธอติดต่อเขาอีกครั้ง ไปที่พื้นผิวโลกและหาคำตอบว่าเขาทำนายการปรากฏตัวของคิมอนแมนยักษ์ขนาดนั้นได้อย่างไร การคำนวณของโพลีบอกว่าจะไม่มีการปรากฏตัวของคิมอนไปอีกหกสัปดาห์ แต่เราอยากรู้ว่ามันจะเกิดขึ้นที่ไหนในตอนนั้น"

ฮอลลี่ใช้เวลาคิดเรื่องนี้

"ฉันจะติดต่อกับอาร์ทิมิสในฐานะอะไรคะ"

"ผู้กองแฟร์ ตำแหน่งเดิมของเธอ แต่แน่นอนว่าตอนนี้เธอทำงาน"

ให้หน่วยแปดแล้ว ทุกอย่างที่ทำให้เราต้องเป็นความลับ"

"เป็นสายลับหรือคะ"

"ใช่ แต่มีค่าล่วงเวลาและประกันสุขภาพอย่างดี"

ฮอลลี่ชี้นิ้วโป่งไปทางมัลซ์ "แล้วหุ้นส่วนของฉันล่ะ"

คนแคระกระโดดลุกขึ้น "ฉันไม่อยากเป็นสายลับ อันตรายเกินไป"

เขาขยับตาให้โฟลลี่อย่างเจ้าเล่ห์ "แต่ฉันเป็นที่ปรึกษาได้ ถ้ามีค่าจ้าง"

วินญายาขมวดคิ้ว "เราไม่พร้อมจะออกวีซ่าให้คิกกัมส์ขึ้นไปบน
ผิวโลก"

มัลซ์ขยับไหล่ "ดี ฉันไม่ชอบผิวโลก ใกล้ดวงอาทิตย์มากเกินไป ผิว
ของฉันไวต่อแสงเสียด้วย"

"แต่เราพร้อมชดเชยการสูญเสียรายได้ให้เขา"

"ฉันไม่รู้ว่าจะพร้อมจะกลับไปสวมเครื่องแบบอีกหรือเปล่า" ฮอลลี่
พูด "ฉันชอบทำงานกับมัลซ์ค่ะ"

"เราจะให้ภารกิจนี้เป็นการทดลองงานก็แล้วกัน ทำเรื่องนี้ให้เรา
ลองดูว่าเธอชอบวิธีการทำงานของเราไหม"

ฮอลลี่คิดทบทวน "เครื่องแบบสีอะไรคะ"

วินญายายิ้ม "สีค้ำ้าน"

"โอเคค่ะ" ฮอลลี่ตอบ "ตกลง"

โฟลลี่กอดเธออีกครั้ง "ฉันรู้ว่าเธอจะทำ ฉันรู้ ฮอลลี่ ซอร์ตไม่มีทาง
หันหลังให้การผจญภัย ฉันบอกพวกเขาแล้ว"

วินญายาโค้งอย่างเป็นทางการ "ขอต้อนรับผู้กองซอร์ต โฟลลี่จะ
อธิบายรายละเอียดทั้งหมดให้เธอฟังและจัดหาอุปกรณ์ให้ ฉันอยากให้เธอ
คิดต่อเป้าหมายให้เร็วที่สุด"

ฮอลลี่โค้งตอบ "ได้ค่ะผู้การ ขอบคุณค่ะผู้การ"

"ตอนนี้ถ้าเธอไม่ว่าอะไร ฉันขอตัวไปสอบถามพิทซ์ที่เราส่งเข้าไป เป็นสายในแก๊งก๊อบลินก่อนนะ เขาสวมชุดเกล็ดมานานหกเดือนจนตอนนี้ เกิดวิฤตตัวตนขึ้นมาหน่อยๆ แล้ว"

วินญาขาออกไป ผมยวสึเงินสะบักอยู่ค้ำหลัง ประศูอ็คโนมคิ ปิคค้วยเสียงแผ่วเบาเหมือนกระซิบ

โพลีฉุคฮอลลีจากที่นั่น

"ฉันมีอะไรจะให้เธอมากมาย" เขาพรำพुकอย่างตื่นเต้น "แฟรี่ที่นี้ คินะ แต่ไร้มิติไปหน่อย ถึงตื่นเต้นร้องอู่อ่าก็จริง แต่ไม่มีใครรู้คุณค่าของ ฉันทเหมือนเธอ เธอรู้ใหม่ว่าเรามีท่ากระสวยส่วนตัวด้วยนะ แถมอุปกรณ ภาคสนาหมอีก เธอต้องไม่เชื่อว่าคุณสมบัติของมันเลิศเลอขนาดไหน รอ จนเห็นซुकเต็มตัวแบบใหม่ก่อนเถอะ แล้วยังหมวกเกราะอีก! ฮอลลีเอ่ย เจ้านักกลับบ้านเองได้ด้วยนะ ฉันทสร้างซुकหวัซกับคันจิวไว้คัฉิว มันบินไม่ได้ แต่คั้งไปตรงไหนก็ได้ตามคังการ เกินค้ำว่าอัจฉริยะไปไกลเลย"

มัลซ์ปคหุ "โพลีคนเคิม เพิ่มเคิมคือถ่อมคัวไม่เป็น"

โพลีคั้งท่าจะเคะมัลซ์ แต่ยั้งไว้คัในวินาที่สุคทำย

"ยัวเข้าไปสิคิกกัมส์ ฉันทอาจสติคแตกคัคตลอดเวลานะ อย่าลืมนะฉันท เป็นลูกครึ่งสัคคัวนะไวย!"

มัลซ์เอนิ้วคันกิบเท้าออกจากโบหน้า "ช่วยยไมคันี้" เขาบ่น "บรรายาคาสมันเร้าใจเกินไป คังมีใครทำให้ผ่นคลายบ้าง"

โพลีหันไปหาจอกแก็คคิคคณังอันล้าค้ำของเขาอีกคั้ง เขาเลือกแล้ว ขยายภวาพวาคไฮบราสจากจินตนาการของคิลปินผู้หนึ่ง

"ฉันทรู้ว่าทั้งหมดนี้ฟังคูลิกลับมาก เธออาจคิคว่าฉันทพุกให้หนอน หมั้นกลายเป็นอนาคอนค้ำหรือเปล่า แต่เชื่อฉันทเถอะ ตรงไหนสัคแห่งบน เกาะนี้มิคิมอนที่ไมรู้เรื่องรู้ราวค้ำลึงจะมาเยื่อนโลกโดยไมคัคั้งใจ แล้ว

ทำให้ชีวิตของพวกเขาลำบากมาก"

ฮอลลีก้าวเข้าไปใกล้หน้าจอ คิม่อนผู้ไม่ตั้งใจจะมาเยือนโลกอยู่ตรงไหนกันนะ เธอนึกสงสัย เขารู้บ้างไหมที่กำลังจะถูกพรากจากมิติของตัวเองไปยังมิติอื่น

ปรากฏว่าคำถามของฮอลลีนั้นไม่ถูกต้องในสองเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกคือคิม่อนที่ว่าไม่ใช่คิม่อน แต่เป็นแค่อิมป์ เรื่องที่สองคืออิมป์คนนี้มี ความตั้งใจเต็มเปี่ยม อันที่จริงการไปเยือนโลกเป็นความปรารถนาสูงสุดของเขาด้วยซ้ำ

บทที่ 3 แรกพบ

เกาะไฮบราส ลิบโบ

คืนหนึ่งอิมปีหมายเลขหนึ่งฝันว่าตัวเองเป็นคิม่อน ฝันว่ามีเขาโค้งแหลม หนึ่งหยาบแข็งเป็นเกราะ กรงเล็บคม จนฉีกหนังบนหลังหมูป่าได้ เขาฝันว่าคิม่อนคนอื่นกลัวจนตัวสั่นเมื่อเจอเขา จากนั้นก็วิ่งหนีไปเพราะกลัวเขาจะผลอตัวทำร้ายในช่วงปวดเกร็งก่อนการต่อสู้

คืนนั้นเขาฝันคินขนาดนี้ แต่พอตื่นก็พบว่ายังเป็นแค่อิมปีอยู่เช่นเดิม ในทางเทคนิคแล้วเขาไม่ได้ฝันตอนกลางคืน ท้องฟ้าเหนือไฮบราสเจือสีแดงเหมือนย่ำรุ่งอยู่ตลอดเวลา แต่หมายเลขหนึ่งคิดว่าช่วงพักนอนเป็นตอนกลางคืน แม้ไม่เคยเห็นกลางคืนมาก่อนก็ตาม

อิมปีหมายเลขหนึ่งแต่งตัวอย่างรวดเร็ว รีบออกไปยังระเบียบทางเดินเพื่อดูเงาสะท้อนในกระจก เพื่อผลอวาร์ปตอนหลับ แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง รูปร่างยังคงไม่น่าประทับใจเช่นเดิม ยังคงเป็นอิมปีร้อยเปอร์เซ็นต์

"เฮ้!" เขาร้องใส่เงาสะท้อนของตัวเอง หมายเลขหนึ่งในกระจก

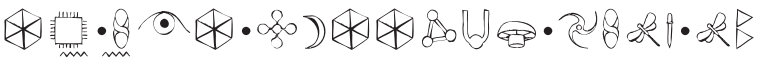

ยังไม่กลัวเลย ถ้าพูดเองยังไม่ได้ก็แสดงว่าเขาไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่น่าเกรง-
ขามและควรไปทำงานเปลี่ยนผ้าอ้อมให้อิมป์เด็กมากกว่า

สิ่งที่เห็นในกระจกถือว่ามียศกภาพอยู่บ้าง อิมป์หมายเลขหนึ่งมี
โครงสร้างกระดูกเหมาะเป็นคีม่อน ร่างสูงเท่าแกะนั่ง ผิวสีเทาเหมือนฝุ่น
ดวงจันทร์ มีหนังส่วนที่แข็งเหมือนหุ้มเกราะอยู่ประปราย อักขระสีแดง
เรียงกันเป็นเส้นวนรอบอกขึ้นมากตามลำคอและหน้าผาก ม่านตาสีส้มเจิด
จ้า ขากรรไกรโคดเค้นสะดุดตา เขาคิดอย่างนั้นแม้ผู้อื่นเรียกว่าคางยื่น
เขามีแขนสองข้างที่ยาวกว่าแขนมนุษย์อายุสิบปีอยู่ข้างกับขาสองข้างที่สั้น
กว่าขามมนุษย์อายุสิบปีเล็กน้อย นิ้วมือนิ้วเท้าอย่างละแปด ไม่มีอะไรผิด
ปกติ ทางหนึ่งทางที่เหมือนตอมากกว่า แต่เหมาะจะใช้ขุดรูจับตัวอ่อน
แมลง รวบรวมๆ แล้วก็คืออิมป์ทั่วไปนั่นแหละ แต่เขาอายุสิบสี่ปีแล้ว เป็นอิมป์
แก่ที่สุดในโฮบราส ถ้าจะให้ถูกจริงๆ คือราวสิบสี่ปี เพราะยากจะแน่ใจได้
เมื่อเวลาหยุดอยู่ตอนย่ำรุ่งเช่นนี้ มันคือชั่วโมงแห่งมนตราตามที่จอมเวท
เคยเรียกกัน ก่อนพวกนั้นจะถูกคุณหายไปใลอวกาศอันหนาวเย็น ชั่วโมง
แห่งมนตรา ฟังคิดหูคี่จริง

เฮคลี่ ซริฟเวลลิงตัน บาสเซ็ค คีม่อนผู้อยู่น้อยกว่าหมายเลข
หนึ่งหกเดือนแต่ตอนนี้โตเต็มตัวแล้วเดินมาตามระเบียงทางเดินปู
กระเบื้องเพื่อไปห้องน้ำ เขาของคีม่อนผู้นี้มีมันเป็นเกลียวน่าประทับใจ หู
ก็มีหนามแหลมอย่างน้อยสี่อัน เฮคลี่สนุกกับการเดินอวดโฉมใหม่ใน
ฐานะคีม่อนต่อหน้าพวกอิมป์ อันที่จริงคีม่อนไม่ควรนอนในที่พักของอิมป์
แล้ว แต่บาสเซ็คดูไม่รีบร้อนจะย้ายออกไป

"เฮ้ อิมป์" เขาพูดกลางสะบัดผ้าเช็ดตัวฟาดกันหมายเลขหนึ่งเสียง
ดังกลั่น "นายจะวาร์ปไปเร็วๆ นี่ไหม บางทีถ้าฉันทำให้นายโกรธมากพอก็
อาจได้นะ"

โดนผ้าเช็ดตัวพาดกันเจ็บระมิด แต่หมายเลขหนึ่งไม่โกรธ แต่กังวล
ทุกอย่างทำให้เขากังวล นี่คือนักปัญหา

ได้เวลาเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็วแล้ว "อรุณสวัสดิ์บาสเซ็ท
ทูลายนี่"

"ฉันรู้" เฮคกี้พูคพวงเปียหนามทีละอัน "มีหนามสีอันแล้วด้วย
ฉันคิดว่าอันที่หักกำลังจะมา แอ็บบ็อดยังมีแค่หกอันเลย"

ลีออน แอ็บบ็อด วิรบรุษแห่งไฮบราส ผู้อ้างตัวเป็นผู้ช่วยชีวิตคิม่อน
ทั้งหลาย

เฮคกี้พาดหมายเลขหนึ่งด้วยผ้าเช็ดตัวอีกรอบ

"เวลามองกระจกไม่เจ็บหน้าบ้างหรือไงอิมป์ เพราะฉันมองแกแล้ว
เจ็บแทนวะ"

เขาเอามือเท้าเอว แหงนหน้าแล้วหัวเราะ ท่าทางเหมือนเล่นละคร
ไม่มีผิด คุณอาจคิดว่ามีศิลปินกำลังสังเกตสภาพอยู่ด้านหลัง

"เออ...บาสเซ็ท นายไม่มีโลหะเงินติดตัวเลยนะ"

เสียงหัวเราะหยุดแล้วแทนที่ด้วยเสียงร้องเบาๆ เหมือนกบ ซริฟเวล-
ลิงค์ัน บาสเซ็ทวิ่งตะปิงไปตามระเบียบทางเดินโดยไม่หยุดแวะซ่อมแหงรังแก
ใครอีก หมายเลขหนึ่งรู้ว่าเขาไม่ควรศึใจที่แกลังผู้อื่นให้กลัวแทบตายแบบ
นั้น ปกติก็ไม่เป็นหรอก แต่สำหรับบาสเซ็ทถือเป็นข้อยกเว้น การไม่พก
โลหะเงินติดตัวไม่ใช่แค่หายนะด้านแฟชั่นสำหรับคิม่อนหรืออิมป์ มันอาจ
อันตรายถึงชีวิตหรือเลวร้ายกว่านั้นเมื่อต้องเจ็บปวดไปชั่ววันรันคร กฎข้อนี้
มักใช้เมื่ออยู่ใกล้ปากปล่องภูเขาไฟ แต่โชคที่บาสเซ็ทตกใจมากจนลืม

หมายเลขหนึ่งกลับเข้าห้องนอนของอิมป์อาดูโต หวังว่าเพื่อนร่วม
ห้องคงยังนอนกรนอยู่ แต่ก็ไม่มีโชค พวกนั้นกำลังขยับตัวตื่นนอนและเริ่ม
หาเหยื่อไว้กลั่นแกล้งประจำวัน แน่แน่นอนว่าเหยื่อที่ว่าต้องเป็นเขา หมายเลข

หนึ่งอายุมากที่สุดคนในห้องนี้ ไม่มีใครอื่นอยู่มาถึงสิบสี่ปีโดยไม่เคยวาร์ป เขาอยู่มานานจนกลายเป็นองค์ประกอบถาวรของที่นี่ไปแล้ว ทุกคืนเขาของเขายื่นพันปลายเตียงและผ้าห่มก็แทบปิดสัญลักษณ์ดวงจันทร์ที่คดโค้งอยู่บนอกไม่มีค

"เฮ้! ไอ้แคะ" อิมปีคนหนึ่งเรียก "แกคิดว่าวันนี้จะวาร์ปไหมวะ หรือจะรอให้ดอกไม้งอกจากรักแร้ก่อนละ"

"พຽ່ງนี้ฉันจะคูรักแร้ให้ณะ" อีกคนหัวเราะคิกคัก

โคนแกล้งอีกแล้ว คราวนี้จากอิมปีวัยสิบสองปีคู่หนึ่งที่คูพร้อมมาก จนน่าจะวาร์ปก่อนเข้าเรียนด้วยซ้ำ แต่พวกนี้พุดถูก เขาเองก็คิดว่าดอกไม้งอกจากรักแร้ก่อนเช่นกัน

ไอ้แคะเป็นชื่อเล่นของเขา อิมปีไม่มีชื่อจริงจนกว่าจะวาร์ป จากนั้นจะได้ชื่อจากหนังสือศักดิ์สิทธิ์ ก่อนถึงคอนั้นเขาคงต้องเป็นหมายเลขหนึ่งหรือไอ้แคะต่อไป

เขายิ้มอย่างอารมณ์ดี การทำตัวเป็นศัตรูกับเพื่อนร่วมห้องไม่คุ้มเสี่ยง แม้พวกนี้ตัวเล็กกว่าเขาในวันนี้ พอถึงพຽ່ງนี้ก็อาจตัวใหญ่กว่าหลายเท่า

"ฉันรู้สึกมีพลังอยู่นะ" เขาพูดกลางเบ่งกล้ำ "วันนี้จะต้องเป็นวันของฉันแน่"

ทั้งหมดคนในห้องตื่นเต้น พຽ່ງนี้พวกเขาอาจได้ออกจากห้องนี้ไปตลอดกาล เมื่อวาร์ปแล้วก็จะได้อยู่ที่พัคคิฯ และมีอิสระเต็มที่ในไฮบราส

"เราเกลียดใคร" อิมปีคนหนึ่งตะโกน

"มนุษย์!" คือเสียงตอบ

หนึ่งนาทีโดยประมาณหมดไปกับการส่งเสียงโหยหวนใส่เพดาน

อิมปีหมายเลขหนึ่งร่วมวงค้าย แม้ไม่รู้สึกกลัวคามันัก

ไม่น่าถามว่า 'เราเกลียดใคร' เขาคิด จริงๆ แล้วควรถามว่า 'เรา
เกลียดอะไร' มากกว่า

แต่ตอนนี้อาจไม่ใช่เวลาที่ควรพูดเรื่องนี้

โรงเรียนอิมปี

บางครั้งหมายเลขหนึ่งก็อยากรู้จักแม่ นี่ไม่ใช่ความปรารถนาที่สม
เป็นคิม่อน ดังนั้นเขาจึงเก็บมันไว้ในใจ คิม่อนเกิดมาเท่าเทียมกันหมด
หากอยากได้คี้ก็ต้องไขว่คว้าด้วยกรงเล็บและฟันเท่านั้น ทันทีที่ผู้หญิงออก
ไข่ ไข่ก็จะถูกจับโยนใส่ถังโคลนที่เต็มไปด้วยแร่ธาตุแล้วปล่อยทิ้งไว้ให้ฟัก
อิมปีไม่รู้ว่าครอบครัวเป็นใคร ดังนั้นอิมปีทุกคนจึงเป็นครอบครัวของกัน
และกัน

แต่ถึงอย่างนั้นในบางวันเมื่อความมั่นใจในตัวเองหดหาย หมายเลข
หนึ่งก็อดไม่ได้ที่จะเพ่งมองอย่างโหยหาไปยังที่อยู่ของผู้หญิงระหว่างทาง
ไปโรงเรียน แล้วนึกสงสัยว่าแม่ของเขาคือคนไหน

มีคิม่อนหญิงคนหนึ่งที่มีสัญลักษณ์สีแดงเหมือนของเขาและ
หน้าคาใจดี เธอมักส่งยิ้มขำก่าแวงมาให้เขา หมายเลขหนึ่งคิดได้ทันที
ว่าเธอก็กำลังมองหาลูกชายอยู่ ตั้งแต่วันนั้นเขาก็ยิ้มตอบ ทั้งคู่อาจสร้าง
ทำเป็นว่าเจอกันและกันแล้ว

หมายเลขหนึ่งไม่เคยรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของอะไรเลย เขาโหยหา
อยากมีช่วงเวลาที่ตื่นนอนแล้วเฝ้ารอสิ่งที่อยู่ข้างหน้า วันแบบนั้นยังมา
ไม่ถึง แดงไม่มีแนวโน้มจะมาถึงค้าย คราบไคที่พวกเขาขังอยู่ในลิ้มโบ จะ
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงทั้งนั้น ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงได้ เอ่อ...ก็ไม่จริง
เสียทีเดียว อะไรต่ออะไรอาจแย่งลงได้

เป็นหนังสือที่ลือลั่น แอ็บบ็อดนำมาจากโลกเก่าและบอกว่าจะช่วยชีวิต คิม่อนทั้งหมดได้

เมื่อรอร์ลีย์ลับใบมีคจนเหมือนจันทร์เสี้ยวสีเงินแล้ว เขาก็เอาค้ำ ของมันฟาดบนม้านั่ง

"นั่งลง" เขาคำรามใส่พวกอิมป์ "ให้ไวด้วย ไอ้พวกก็กระต่ายเหม็น ทั้งหลาย ฉันทมีใบมีคที่เพิ่งลับใหม่ๆ อยากหาเป้าซ้อมอยู่นะไว้ย!"

พวกอิมป์รีบเข้านั่งประจำที่ รอร์ลีย์ไม่พินพวกเขาหรอก แต่อาจ ใช้ค้ำแบนของคาบฟาดหลัง พอมาคิดคู่อีกที เขาอาจพินก็ได้เช่นกัน

หมายเลขหนึ่งนั่งลงที่สุคปลายแถวที่สี่ ทำท่าแกร่งเข้าไว้ เขาบอก ตัวเอง *แสะะนิกนิง นายเป็นอิมป์นะ!*

รอร์ลีย์เอาคาบพินเนื้อไม้แล้วปล่อยให้มันปักคาอยู่ตรงนั้นในสภาพ สิ้นไปมา อิมป์คนอื่นคำรามอย่างประทับใจ แต่หมายเลขหนึ่งคิดแค่ว่า *ชื้อวด และ เขาทำม้านั่งนั้นเสียไปแล้ว*

"เอาละ ไอ้หีหมู" รอร์ลีย์พูด "พวกแกอยากเป็นคิม่อนไซ้ไหม"

"ไซ้ มาสเตอร์รอร์ลีย์!" พวกอิมป์ขานรับ

"พวกแกคิดว่ามีคุณสมบัติพอไซ้ไหม"

"ไซ้ มาสเตอร์รอร์ลีย์!"

รอร์ลีย์กางแขนกล้ำมแน่น แหงนหน้าสีเขียวแล้วคำราม "ถ้าอย่าง นั้นส่งเสียงให้ฉันทฟังซิ!"

พวกอิมป์ร้องลั่นและกระต๊อบเท้า เอาอาวุธฟาดโต๊ะและฟาดไหล่ เพื่อน หมายเลขหนึ่งพยายามหลบลูกหลงอย่างคิที่สุค ในขณะที่เดียวกันก็ พยายามทำเหมือนมีส่วนร่วมไปด้วย ง่ายเลย

ในที่สุดรอร์ลีย์ก็ทำให้พวกนี้สงบลง "เอาละ เราจะได้รู้จักกัน เข้านี้ เป็นช่วงเวลาสำคัญสำหรับพวกแกบางคน แต่อาจเป็นแคว้นไร่เกียรติ

อีกวันสำหรับพวกที่ต้องออกล่าตัวอ่อนแมลงกับพวกผู้หญิง" เขาจ้องเขม็ง มาที่หมายเลขหนึ่ง "แต่ก่อนจะได้ออกแรงก็ต้องมานั่งหลับกันก่อน"

เสียงครางคังจากอิมป์ส่วนใหญ่

"ใช่แล้ว พวกหนูๆ ทั้งหลาย ได้เวลาเรียนประวัติศาสตร์ ไม่มีอะไร ให้ฆ่า ไม่มีอะไรให้กิน แค่ความรู้ล้วนๆ" รอร์ลีย์ยกไหล่ใหญ่ปูดโปน "ถ้า ถามฉันก็คิดว่าเสียเวลาเปล่า แต่มันเป็นคำสั่ง"

"ใช่แล้ว มาสเตอร์รอร์ลีย์" เสียงหนึ่งคังจากประตู "มันเป็นคำสั่ง"

เสียงนั้นเป็นของลีออน แอ็บบ็อดนั่นเอง เขาแวะมาเยี่ยมโรงเรียน โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า แอ็บบ็อดถูกแฟนฯ ผู้ชื่นชมรุ่มล่อมทันที พวก อิมป์พากันออเข้าไปให้เขาคบบ้องหูเล่น บางคนก็อยากลองแตะคาบของเขา

แอ็บบ็อดคอดทนรับการชื่นชมอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ปลีกตัวจากอิมป์ ที่รุ่มล่อม เขาเอาข้อศอกคั่นรอร์ลีย์ออกจากตำแหน่งหน้าชั้นเรียน จาก นั้นก็รอให้ห้องเงียบ ไม่ต้องรอนานเลย แอ็บบ็อดเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าประทับใจต่อให้คุณไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับบอดีตของเขา ร่างสูงเกือบห้าฟุต เขาโค้ง เหมือนแกะตัวผู้ยื่นออกมาจากหน้าผาก เกล็ดแข็งเป็นสีแดงเข้มปกคลุม ช่วงลำตัวทั้งหมดและหน้าผาก คุณ่าประทับใจและยากจะทะลุทะลวงได้ คุณอาจเอาขวานฟันอกแอ็บบ็อดทั้งวันโดยไม่ได้ทำอะไรขึ้นมา อันที่จริงหนึ่งใน ลูกเล่นงานเล็ยงของเขาคือการทำใครต่อใครให้ลองทำร้ายเขา

แอ็บบ็อดตลบเสื้อคลุมหนังไม่พอกแล้วเอากำปั้นทุบอก

"ว่าไง ใครอยากลองบ้าง"

อิมป์หลายคนเกือบวาร์ปตรงนั้นเดี๋ยวนั้นเลย

"เข้าแถวสิหนูๆ" รอร์ลีย์พูด ราวกับเขายังเป็นผู้คุมสถานการณ้อยู่ อิมป์แหกกันไปหน้าชั้น ราวกำปั้น เท้า และหน้าผากใส่แอ็บบ็อด

ทุกอย่างดั่งกลับออกมาหมด สร้างความครึ้นเครงให้แอบบ็อดอย่างยิ่ง
พวกโง่ หมายเลขหนึ่งคิด อย่างกับจะทำสำเร็จไค้จั้นแหละ
อันที่จริงหมายเลขหนึ่งมีทฤษฎีเกี่ยวกับเกล็ดที่แข็งเหมือนเกราะนี้
เมื่อไม่กี่ปีก่อนเขาเคยเล่นกับเกล็ดแข็งที่หลุดแล้วถูกทิ้งไว้ เขาสังเกตว่า
มันมีชั้นนับสิบทำให้เกือบเป็นไปไม่ได้ที่จะเจาะทะลุโดยตรง แต่ถ้าคุณ
เจาะแบบเอียงทำมุมเหมาะๆ ด้วยอาวุธที่ร้อน...

"แล้วแกละไอ้แคะ"

เสียงหัวเราะลั่นของเพื่อนร่วมชั้นกลบความคิดของหมายเลขหนึ่ง
เขาบิดตัวด้วยความตกใจเมื่อรู้ว่านอกจากลิออน แอบบ็อดจะพูด
กับเขาโดยตรงแล้ว ยังเรียกเขาด้วยชื่อเล่นในหอพักอีกต่างหาก

"ครับ ขอโทษครับ อะไรครับ"

แอบบ็อดทูปอก "แกคิดว่าจะเล่นงานทะลุเกราะหนาที่สุดในโฮบราส
ได้ไหมวะ"

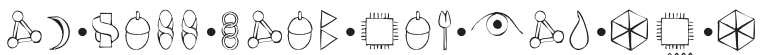
"ผมไม่คิดว่ามันหนาที่สุดนะ" ปากของหมายเลขหนึ่งพูดออกไป
ก่อนสมองจะคิดทัน

"อ้ากกกกกก!!! แอบบ็อดแดคเสียงหรืออะไรทำนองนั้น "แก
หยามฉันหรือ ไอ้ลูกกะจ็อก!"

การโดนเรียกว่า ลูกกะจ็อก แย่ยิ่งกว่า ไอ้แคะ เสียอีก โดยทั่วไป
ใช้เรียกอิมปีที่เพิ่งพักจากไซเท่า่นั้น

"เปล่า ไม่มีทางอยู่แล้วครับมาสเตอร์แอบบ็อด ผมแค่นึกว่าตาม
ธรรมชาติมันที่แก่กว่าย่อมมีชั้นเกล็ดมากกว่า แต่บางทีของคุณอาจแกร่ง
ที่สุดก็ได้ เพราะไม่มีชั้นเกล็ดที่ตายแล้วอยู่ข้างในเลย"

แอบบ็อดหรีตามองหมายเลขหนึ่ง "แกดูเหมือนรู้เรื่องเกล็ดมากนี่
ทำไมไม่ลองหาทางเจาะให้ทะลุมันล่ะ"

หมายเลขหนึ่งพยายามทำให้เป็นเรื่องขำ "โอ๊ย! ผมไม่คิดว่า..."

แต่แอ็บบ็อดไม่ยิ้มด้วยซ้ำ "แค่ฉันคิดไวย์! ไอ้แคระ ลากหางสั้นแค่ออกของแกมาตรงนี้ ก่อนที่ฉันจะอนุญาตให้มาสเตอร์รอว์ลีย์ทำสิ่งที่เขาอยากทำมานานแสนนาน"

รอว์ลีย์ชกคาบจากมันั่งแล้วขีบคำให้หมายเลขหนึ่ง นี่ไม่ใช่การขีบคำฉันมีครทำนองว่า 'เรารู้ความลับบางอย่างร่วมกัน' แต่เหมือนจะบอกว่า 'มาคูสิว่าเครื่องในแกคืออะไร' มากกว่า

หมายเลขหนึ่งเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไปหน้าชั้น ผ่านด่านในกองไฟเมื่อคืนที่ยังคุกรุ่น ไม่เสียบเนื้อปักอยู่ในกองถ่าน หมายเลขหนึ่งชะงักไปครู่หนึ่ง สายตาเพ่งมองไม้เสียบปลายแหลมนั้น สมองคิดว่าถ้าเขากล้าพอ หนึ่งในไม้เสียบพวกนี้ก็อาจใช้การได้

แอ็บบ็อดมองตามสายตาของเขา "อะไรวะ แกคิดว้ไม่เสียบเนื้อจะช่วยไต้จันรี" คิม่อนพันลมดั่งพรีค "ฉันเคยโค่นกลบอยู่ในลาวาหินหลอมเหลวมาแล้วนะไวย์! แต่กั๊ยรอดมาได้ ถ้าอยากลองก็เอาสิ เอาให้เต็มที"

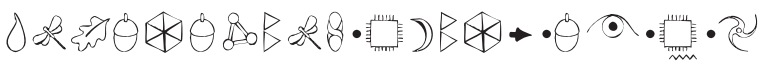
"เอาให้เต็มที" เพื่อนร่วมชั้นจำนวนหนึ่งพูดตาม ประกาศตัวชัดเจนว่าอยู่ฝ่ายไหน

หมายเลขหนึ่งเลือกไม้แหลมจากกองไฟมาอันหนึ่งอย่างไม่เต็มใจนัก ค้ำแน่นดีแต่ปลายคำและเปราะ หมายเลขหนึ่งเคาะไม้เสียบที่เขาเพื่อให้อ้อไต้ถึกหลุด

แอ็บบ็อดคว้ไม้เสียบจากมือหมายเลขหนึ่งแล้วซุ่มขึ้น

"นี่คืออาวุธที่แก่เลือก" เขาพูคอย่างล้อเลียน "ไอ้แคระคิดว่ามันกำลังล้ากระคว้วะ"

เสียงหัวเราะเยาะและเป่าปากเหมือนกับลูกคลื่นที่ซัดมาปะทะ

หน้าผากของหมายเลขหนึ่งซึ่งขมวดคิ้วแน่น เขารู้สึกว่ากำลังจะปวดศีรษะ
อีกแล้ว มันเกิดขึ้นทุกครั้งที่ในช่วงเวลาที่ไม่ต้องการให้เกิด

"นี่อาจไม่ใช่ความคิดที่ดี" เขายอมรับ "ผมควรค่อยเกลี้ยของคุณ
เหมือนพวกโง่นั่น...ผมหมายถึงเพื่อนร่วมชั้น"

"ไม่ไม่" แอ็บบ็อคพูดพลางส่งไม้เสียบคินให้ "เอาเลยสิ ไอ้ผิงน้อย
ค่อยฉันท้วยเหล็กในของแกเลย"

ค่อยฉันท้วยเหล็กในของแกเลย หมายเลขหนึ่งนึกภาพตัวเองจิบ
ปากจิบคอเลียนแบบผู้นำด้วยท่าทางยั่วโมโหเต็มที่ แต่แน่นอนว่าเขาไม่ได้
ทำจริง หมายเลขหนึ่งไม่ค่อยหาเรื่องใครนอกอาณาจักรความคิด

เขาพูดออกไปว่า "ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ มาสเตอร์แอ็บบ็อค"

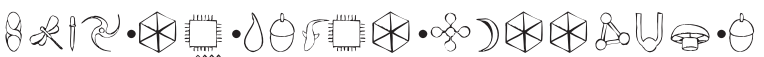
"ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ มาสเตอร์แอ็บบ็อค" แอ็บบ็อคจิบปาก
จิบคอเลียนแบบอิมปีหมายเลขหนึ่งด้วยท่าทางยั่วโมโหเต็มที่ แดมยังพูด
ด้วยเสียงดังที่สุดเท่าที่ทำได้

หมายเลขหนึ่งรู้สึกว่ามีเหตุแห่งอึไหลลงไปตามหางกูด ไม่มีวิธีดี ๆ
เพื่อเอาตัวรอดจากสถานการณ์นี้ได้เลย ถ้าเขาทำพลาดก็ถึงโคนล้อเลียน
และอาจบาดเจ็บเล็กน้อย แต่ถ้าทำสำเร็จคงโคนหนักแน่

แอ็บบ็อคเคาะศีรษะของเขา "ว่าไงไอ้แคะะ ลงมือได้แล้วโว้ย! มี
อิมปีรอจะวาร์ปอยู่นะ"

หมายเลขหนึ่งจ้องปลายไม้เสียบแล้วปล่อยใจไปกับการแก้ปัญหา
เฉพาะหน้า เขาทาบฝ่ามือบนอกของแอ็บบ็อค จากนั้นก็เอานิ้วชี้ปลาย
คานหนาของไม้เสียบไว้แน่นขณะหมุนมันที่มัลลอคเข้าไปใต้เกล็ดแข็ง
อันหนึ่งของแอ็บบ็อค

เขาหมุนมันช้าๆ ทุ้มเทศมาติดอยู่ตรงนั้น เกล็ดเป็นสีเทาเล็กน้อย
เพราะขี้เถ้า แต่ปลายไม้ยังแทงไม่เข้าเนื้อ ควั่นกลืนฉุนลอยม้วนขึ้นมารอบ

ไม่เสีย

แอบบ็อดหัวเราะชอบใจ "พยายามจุกไฟหรือโงะไอ้แกระ ฉันทคร
ตามหน่วยดับเพลิงไหม้ไว้อ!"

หนึ่งในพวกอิมปีอาอาหารกลางวันใส่หมายเลขหนึ่ง มันไหลลงไป
ด้านหลังศีรษะของเขา เป็นก้อนไขมัน กระจก และกระจกอ่อน

หมายเลขหนึ่งไม่ละความพยายาม หมุนไม้เสียไปมาระหว่างนิ้ว
โป้งกับนิ้วชี้ ตอนนี้เขาหมุนมันเร็วขึ้น รู้สึกได้ว่าไม้เสียเริ่มเข้าเนื้อแล้ว
ทำให้เกิดรอยบวมเล็กน้อย

หมายเลขหนึ่งรู้สึกถึงความตึงเครียดก่อตัวอยู่ภายใน เขาพยายาม
ควบคุมมัน นึกถึงผลที่จะตามมา แต่ก็ทำไม่ได้ เขาอยู่ในจุดที่ใกล้จะ
ประสบความสำเร็จแล้ว กำลังจะทำบางอย่างสำเร็จโดยใช้สมอง นี่เป็น
สิ่งที่พวกปัญญาอ่อนทั้งหลายใช้แรงกายทำไม่ได้ แน่نونว่าพวกนั้นต้อง
รวมเขา แล้วแอบบ็อดก็คงหาข้ออ้างมาทำให้ความสำเร็จของเขากลายเป็น
เรื่องไม่สำคัญ แต่หมายเลขหนึ่งจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แอบบ็อดก็เช่นกัน

ไม้เสียเจาะเข้าเนื้อ แต่ก็แค่นิดเดียว หมายเลขหนึ่งรู้สึกว่าจะเกลียด
เริ่มหลุด บางทีอาจขึ้นเดียว อิมปีน้อยรู้สึกถึงบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมา
ก่อน ชัยชนะ ความรู้สึกนี้ก่อตัวขึ้นภายในอย่างไม่อาจยับยั้งหรือคับได้
มันกลายเป็นมากกว่าความรู้สึก เปลี่ยนเป็นพลัง สร้างวิถีประสาทที่ถูก
ลิ้มไปแล้วขึ้นมาใหม่ ปลดปล่อยพลังโบราณภายในตัวหมายเลขหนึ่งออก
มา

เกิดอะไรขึ้น หมายเลขหนึ่งสงสัย ฉันทครหยุดใช้ไหม ฉันทหยุดได้
ไหม

คำตอบคือ ใช่ และ ไม่ เขาควรหยุดแต่หยุดไม่ได้ พลังหลังไหล
ผ่านแขนขาทำให้อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้น เขาได้ยินเสียงพุกเหมือนท่องเป็น

จังหวะอยู่ในหัว หมายเลขหนึ่งรู้ว่าเขาเองคือผู้ที่ท้องมัน เขาไม่รู้ว่าท้องอะไร แต่เหมือนความทรงจำของเขา

พลังประหลาดเด่นอยู่ในนิ้วของหมายเลขหนึ่งพร้อมจังหวะหัวใจ จากนั้นก็แผ่ออกจากร่างเข้าไปในไม้เสียบ ก้านกลายเป็นหิน ไม้เปลี่ยนเป็นแกรนิตไปต่อหน้าต่อตา ไวรัสหินแผ่ไปตามค้ำเหมือนคลื่นน้ำ ภายใต้อวัยวะแสงไฟวูบหนึ่ง ไม้เสียบก็กลายเป็นหินไปหมด บางส่วนยังแผ่เข้าไปในช่องเปิดที่แผ่นเกล็ดแข็งของแอ็บบ็อตด้วย

หินขยายตัวทำให้เกิดเกล็ดแตกยาวสองเซนติเมตร แอ็บบ็อตได้ยินเสียง เช่นเดียวกับพวกที่เหลือ ผู้นำค่อมมองลงมาและรู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

"เวทมนตร์" เขากระซิบ ถ้อยคำหลุกออกมาก่อนจะยังทัน เขาปิดหินเสียบออกจากออกอย่างแรงจนลอยเข้าไปในกองไฟ

หมายเลขหนึ่งจ้องมือที่เด่นคุบๆ ของตัวเอง พลังยังคงระยิบระยับอยู่รอบปลายนิ้ว เหมือนภาพลวงตาที่เกิดจากความร้อน

"เวทมนตร์รี" เขาทวนคำ "นั่นแปลว่าผมเป็น..."

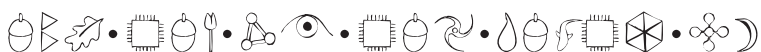
"หุบปากโง่ๆ ของแกนะ" แอ็บบ็อตควากพลงคิงเสื่อคลุมมาปิดเกล็ดที่แตก "ฉันไม่ได้หมายถึงเวทมนตร์จริงๆ ฉันหมายถึงการเล่นกลโกงต่างหาก แกปิดค้ำไม้เสียบให้มันหัก จากนั้นก็ทำเสียง อู้อี้ เหมือนว่าทำอะไรสำเร็จแล้ว"

หมายเลขหนึ่งเปิดเสื่อคลุมของแอ็บบ็อต "แต่เกล็ดของคุณล่ะ"

แอ็บบ็อตคิงเสื่อคลุมปิดแน่นขึ้น "เกล็ดของคุณทำไม ไม่มีรอยสึกนิก ไม่เปื้อนเลยด้วยซ้ำ แกเชื่อฉันใช่ไหม"

หมายเลขหนึ่งถอนใจ นี่คือลึอน แอ็บบ็อตคะ ความจริงไร้ความหมาย "ครับ มาสเตอร์แอ็บบ็อต ผมเชื่อคุณ"

"ฉันฟังน้ำเสียงอวดคิของแกก็รู้ว่าไม่เชื่อ ถ้าอย่างนั้นก็พิสูจน์สิ"

แอบบ็อดเปิดเสื้อคลุม เผยให้เห็นเกล็ดที่ไร้มลทิน ครู่หนึ่งที่หมายเลขหนึ่ง
คิดว่าเห็นประกายสีฟ้าเด่นอยู่ตรงที่เคยมีแผล แต่แล้วก็ดับวูบหายไปเอง
ประกายสีฟ้า มันคือเวทมนตร์ไซไซไหมนะ

แอบบ็อดจิ้มอกอิมป์ด้วยนิ้วแข็งแรง "เราเคยพูดคุยกันเรื่องนี้แล้วนะ
หมายเลขหนึ่ง ฉันรู้ว่าแกคิดว่าตัวเองเป็นจอมเวท แต่ไม่มีจอมเวทแล้ว
ไม่มีมาตั้งแต่เราออกมานอกกาลเวลา แกไม่ใช่จอมเวท ลืมความคิด
ปัญญาอ่อนนั้นแล้วมุ่งมันกับการวาร์ป แกคือตัวอภัยของเผ่าพันธุ์"

หมายเลขหนึ่งกำลังจะเถียงเมื่อโดนคว่ำแขนอย่างแรง

"ไอ้ทากจิวเจ้าเล่ห์" รอร์ลีย์ตะโกน น้ำลายกระเซ็นเต็มหน้า
หมายเลขหนึ่ง "พยายามใช้เล่ห์กลกับหัวหน้า กลับไปนั่งที่ได้แล้ว ไว้ฉัน
จะจัดการแกทีหลัง"

หมายเลขหนึ่งทำอะไรไม่ได้นอกจากกลับไปนั่งม้านั่งและทนรับฟัง
คำคำที่ว่ามากมายจากเพื่อนร่วมชั้น แดมบ่อยครั้งยังมาพร้อมการขว้างปา
ข้าวของหรือหมัดด้วย แต่คราวนี้หมายเลขหนึ่งไม่สนใจการกลั่นแกล้ง เขา
จ้องมองมือตัวเองข้างที่เปลี่ยนไม่เป็นหิน นี่เป็นเรื่องจริงไซไซไหม เขาเป็น
จอมเวทจริงๆ ไซไซไหม ถ้าใช่...แล้วเขารู้สึกดีขึ้นหรือแย่ลงละ

ไม่จิ้มฟันโคนหน้าผากแล้วเค็งลงไปบนม้านั่ง มีเศษเนื้อสีเทาติดอยู่
ที่ปลายคิ้ว หมายเลขหนึ่งเงยหน้าขึ้นเจอรอร์ลีย์ยิ้มให้

"ฉันพยายามเอามันออกมาหลายสัปดาห์แล้ว คิดว่าเป็นหมูปานะ
เอาละ คังใจฟังหน่อยไอ้แคระ มาสเตอร์แอบบ็อดกำลังพยายามให้ความมัฐ
แกนะ"

อ้อ! ไซ วิชชาประวัติศาสตร์ ไม่น่าเชื่อวาลีออน แอบบ็อดหาทาง
ยึดเย็บตัวเองเข้าไปในประวัติศาสตร์คิมอนได้มากมายขนาดนี้ ถ้าได้ฟัง
เขาพูด คุณก็อาจคิดว่าเขาช่วยแพร่ีตระกูลที่แปดไว้ได้คามลำพังแม้จะโดน

พวกจอมเวทย์จันจ้านก็ตาม

แอบบ็อดพิชฌาณากรงเล็บโค้งที่ปลายนิ้ว แต่ละอันใช้คว้านทอง
หมูตัวใหญ่ได้สบาย หากเรื่องเล่าของแอบบ็อดเป็นความจริง เขาก็วาร์ป
ตอนอายุแปดปีขณะกำลังปล้ำสู้กับสุนัขจรจัดตัวหนึ่งบนเกาะ เล็บนิ้วมือ
ของเขาเปลี่ยนเป็นกรงเล็บระหว่างต่อสู้ แล้วรีดใส่ข้างลำตัวสุนัข

หมายเลขหนึ่งรู้สึกว่าการเล่านี้ไม่น่าเป็นจริง ต้องใช้เวลาหลาย
ชั่วโมงในการวาร์ปอย่างเต็มตัว บางครั้งเป็นวันๆ แต่แอบบ็อดหวังให้เชื่อ
ว่าวาร์ปได้ทันที เหลวไหลทั้งเพ แต่อิมปีที่เหลือกลับเชื่อตำนานที่โอ
ประโคนตัวเองนี่อย่างเต็มอกเต็มใจ

"ในบรรดาคิม่อนทุกคนที่ต่อสู้ในยุคทองการครั้งสุดท้ายที่ทาลที"
แอบบ็อดพูดเสียงต่ำ อาจเป็นเสียงที่เขาคิดว่าเหมาะสำหรับวิชา
ประวัติศาสตร์ แต่หมายเลขหนึ่งคิดว่าเป็นเสียงที่น่าเบื่อกิ่งขนาดทำให้ซิส
อ่อนนุ่มแข็งตัวได้ "ฉันท ลีออน แอบบ็อด คือกิม่อนคนสุดท้ายที่เหลืออยู่"

พอคิเลยเนอะ หมายเลขหนึ่งคิด *ไม่มีใครเหลือรอดมาได้เถียง* เขา
ยังคิดด้วยว่า *นายคุณแก่สมวัยนะลีออน เขามีอบมันหมูมากเกินไปสินะ*

หมายเลขหนึ่งเป็นอิมปีที่ไม่มีน้ำใจนักเมื่ออารมณ์เสีย

ลักษณะตามธรรมชาติของคาถากาลเวลาทำให้กระบวนการแก่
ชราถูกชะลอลงไปมาก แอบบ็อดเป็นหนุ่มตอนที่จอมเวทย์ไฮบราสออก
นอกกระแสเวลา คาถาบวกกับยีนที่ดีทำให้เขาและอัครดาที่ใหญ่คับฟ้ายัง
อยู่ยืนยงมานับแสนปี อาจสักพันปีได้ถ้านับตามเวลาปกติ พันปีตามเวลา
ไฮบราสแทบไม่มีความหมาย สองร้อยปีอาจผ่านไปภายในชั่วพริบตาบน
เกาะแห่งนี้ อิมปีอาจตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่งแล้วพบว่าร่างกายเปลี่ยนแปลง
ไป เมื่อไม่นานมานี้คิม่อนและอิมปีทุกคนในไฮบราสตื่นขึ้นมาในเช้าวัน
หนึ่งพร้อมหางสั้นๆตรงที่เคยมีหางยาวสวย หลังจากนั้นพักใหญ่เสียงที่

ได้ยินบ่อยสุดบนเกาะแห่งนี้ก็คือเสียงคีม่อนล้มหรือเสียงสวดตอนพยายามลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

"หลังจากสงครามใหญ่ครั้งนั้นซึ่งกองกำลังคีม่อนกล้าหาญและคูรายที่สุดคในกองทัพแฟรี่" แอ็บบ็อดพูดต่อท่ามกลางเสียงกู่ร้องชอบใจจากเหล่าอิมปี "เราพ่ายแพ้เพราะกลโกงและความซื่อซลาด พวกเอลฟ์ไม่ยอมสู้ ส่วนคนแคระก็ไม่ยอมบุกหลุมพราง เราไม่มีทางเลือกนอกจากต้องร่ายคาถาแล้วถอยมาตั้งหลักจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสมเพื่อกลับไป"

เสียงกู่ร้องดังขึ้นอีก บวกกับเสียงกระต๊อบเท้า

ทุกครั้งสิน่า หมายเลขหนึ่งคิด เราต้องทนฟังเรื่องนี้่อีกกี่รอบ อิมปีพวกนี้ทำเหมือนไม่เคยฟังมาก่อน เมื่อไหร่จะมีใครยืนขึ้นแล้วพูดว่า "โทษที เรื่องมันเก่าไปแล้ว เปลี่ยนบ้างเหอะ"

"ดังนั้นเราจึงออกลูกออกหลาน แพร่พันธุ์และแข็งแรงขึ้น ตอนนี้กองทัพของเรามีนักรบกว่าห้าพันคนแล้ว เพียงพอจะเอาชนะมนุษย์ได้สบาย ฉันทู้ดี เพราะฉันท... ลีออน แอ็บบ็อด เคยไปเยือนโลกและรอดชีวิตกลับมาโฮบราส"

นี่คือไม้เท้าของแอ็บบ็อด นี่คือนอนที่ผู้ต่อต้านเขาต้องพากันแห่งเหยี่ยวตาย แอ็บบ็อดไม่ได้เดินทางมาลิโมโคโดยตรงพร้อมกับพวกที่เหลือนในโฮบราส เหตุผลบางอย่างทำให้เขาถูกส่งไปยังโลกอนาคตของมนุษย์ก่อนถูกคุมขังโฮบราส เขาได้เห็นค่ายมนุษย์และนำความรู้ี้กลับมาด้วยไม่ชัดเจนว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แอ็บบ็อดเล่าว่ามีการรบครั้งใหญ่ เขาเอาชนะมนุษย์ได้ห้าสิบกว่าคน จากนั้นจอมเวทลึกลับผู้หนึ่งก็พาเขาออกนอกกระแสเวลาอีกครั้ง แต่ก่อนหน้านั้นเขาก็คิดว่าของติดมือมาได้สองอย่าง

เนื่องจากจอมเวทหมดไปจากตระกูลที่แตกแล้ว จึงไม่มีใครรู้เรื่องเวทมนตร์มากนัก คีม่อนธรรมดาไม่มีเวทมนตร์ในตัว เชื่อกันว่าจอมเวท

ทั้งหมดถูกดูดหายไปสู่อวกาศขณะย้ายไฮบราสจากโลกมายังลิมโบ แต่
แอ็บบ็อดอ้างว่ามีคนหนึ่งรอดชีวิต จอมเวทคนนี้ร่วมมือกับมนุษย์ สาเหตุ
ที่ยอมช่วยหัวหน้าคิม่อนก็เพราะโดนข่มขู่ว่าจะทำร้ายให้ทุกข์ทรมาน

หมายเลขหนึ่งไม่ค่อยเชื่อนัก อันดับแรกเพราะผู้เล่าคือแอ็บบ็อด
อันดับสองเพราะจอมเวทถูกป้ายสีให้กลายเป็นผู้ร้ายอีกครั้ง คิม่อน
ดูเหมือนลืมไปแล้วว่าถ้าไม่ใช่เพราะจอมเวทช่วยไว้ มนุษย์ก็คงบุกมาเติม
ไฮบราสแล้ว

วันนี้หมายเลขหนึ่งรู้สึกผูกพันกับจอมเวทมากเป็นพิเศษ จึงไม่ชอบ
ที่ความทรงจำต้องแปรเปลี่ยนเพราะคิม่อนขี้ไม้ปากมากผู้นี้ แทบไม่มีวัน
ไหนผ่านไปโดยที่หมายเลขหนึ่งไม่สวทภาวนาขอให้จอมเวทลืกลับผู้เคย
ช่วยแอ็บบ็อดกลับมาที่ไฮบราส ตอนนีเมื่อแน่ใจว่ามีเวทมนตร์อยู่ในเลือด
หมายเลขหนึ่งก็ยิ่งภาวนาหนักขึ้น

"ดวงจันทร์ แยกฉันจากเกาะระหว่างการเดินทางครั้งใหญ่"
แอ็บบ็อดพูดต่อ ดวงคาหรีลงครึ่งหนึ่งราวกับความทรงจำทำให้รู้สึก
วิงเวียน "ฉันไม่มีเรี่ยวแรงพอจะต้านทานมนตร์เสน่ห์ของมัน ก็เลย
เดินทางผ่านกาลอวกาศไปจนกระทั่งหยุดอยู่ในโลกใหม่ ตอนนั้นโลก
เป็นของมนุษย์ไปแล้ว มนุษย์เอาแร่เงินมาสวมข้อเท้าฉัน พยายามทำให้
ฉันยอมจำนน แต่ฉันไม่ยอม" แอ็บบ็อดหัวไหล่กว้างแล้วคำรามใส่เพดาน
"เพราะฉันเป็นคิม่อน! เราจะไม่มีวันยอมจำนน!"

คงไม่ต้องบอกว่าพวกอิมป์คลังกันใหญ่ ห้องสันตะเทียนเพราะการ
ออกแรงของพวกนี้ หมายเลขหนึ่งคิดว่าการแสดงทั้งหมดของแอ็บบ็อด
แข็งที่จะตาย คำพูดที่ว่า *เราจะไม่มีวันยอมจำนน* ก็เก่าแก่ที่สุดในคลัง
คำพูดของเจ้าตัวด้วยซ้ำ หมายเลขหนึ่งถูข่มขู่ พยายามคลายอาการปวด
ศีรษะ เขารู้ว่ายังไม่ถึงตอนที่แย่สุด เริ่มด้วยหนังสือก่อน แล้วตามด้วย

หน้าไม้ ถ้าแอ็บบ็อคไม่นอกบท แต่เขาจะนอกบทไปทำไม เขาไม่เคยเปลี่ยนอะไรเลยตลอดหลายปีนับตั้งแต่กลับมาจากโลกใหม่

"คังนั้นฉันจึงสู้!" แอ็บบ็อคตะโกน "ฉันตะครวนจนหลุก แล้วไฮบราสก็เรียกฉันกลับบ้าน แต่ก่อนจะอำลามนุษย์ที่แสนเกลียดชัง ฉันก็บุกไปจนถึงแท่นบูชาของพวกเขาแล้วขโมยของศักดิ์สิทธิ์มาได้สองอย่าง"

"หนังสือกับหน้าไม้" หมายเลขหนึ่งพิมพ์พลาวงลอกคาสิสัม

"บอกเราที่ว่าคุณขโมยอะไรมา" เพื่อนๆ วิงวอนตามบท รวากับไม่รู้คำตอบ

"หนังสือกับหน้าไม้!" ลีออน แอ็บบ็อคตะโกนพลาวงคิงของสองอย่างนั้นออกมาจากใต้เสื้อ รวากับเสกด้วยเวทมนตร์

รวากับเสกด้วยเวทมนตร์ หมายเลขหนึ่งคิด แต่ไม่ใช่เวทมนตร์จริงๆ เพราะถ้าจริงก็แปลว่าแอ็บบ็อคเป็นจอมเวท เขาไม่มีทางเป็นจอมเวทเพราะเคยวาร์ปแล้ว จอมเวทไม่วาร์ป

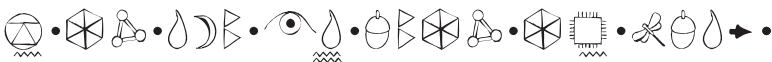
"ตอนนี้เรารู้แล้วว่ามนุษย์คิดอะไร" แอ็บบ็อคพุดพลาวงโบกหนังสือ "และต่อสู้อย่างไร" เขาตะโกนพลาวงกวัดแกว่งหน้าไม้

ฉันไม่เชื่อเรื่องพวกนี้เลยสักนาที หมายเลขหนึ่งคิด แต่เราไม่มี 'นาที' ในลิบบอ โอ๊ย! ฉันอยากไปอยู่บนโลกกับจอมเวทคนสุดท้ายเหลือเกิน จะได้มีพวกเราสองคน ฉันจะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นก่อน ลีออน แอ็บบ็อคแหวะไปเยือน

"เมื่อมีความรู้นี้ เรากลับไปได้เมื่อคาถากาลเวลาเสื่อมลง จากนั้นเราจะยึดประเทศเก่ากลับคืนมา"

"เมื่อไหร่!" อิมป්ර็อง "เมื่อไหร่!"

"อีกไม่นาน" แอ็บบ็อคตอบ "อีกไม่นาน ที่นั่นจะมีมนุษย์เพียงพอสำหรับเราทุกคน พวกมันจะถูกบดขยี้เหมือนหญ้าใต้เท้า เราจะคิงหัวพวก

มันหลุดเหมือนคอกแคนคิลลอน"

โอ๊ย! ขอที่เถอะ หมายเลขหนึ่งคิค เลิกใช้ความเปรียบกับพีชได้
แล้ว

เป็นไปได้ว่าหมายเลขหนึ่งอาจเป็นสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวบน
ไฮบราสที่คิดด้วยภาษามนุษย์อย่าง 'ความเปรียบ' หากพูดออกมาดังๆ
ต้องโคนเขี่ยแน่ ถ้าอิมปีคนอื่นรู้ว่าคำศัพท์มนุษย์ของเขายังรวมถึง
'เสริมสวย' และ 'ประดับตกแต่ง' ด้วย พวกนั้นต้องจับเขาแขวนคอแน่
สิ่งที่ขัดแย้งคือหมายเลขหนึ่งเรียนรู้คำศัพท์ดังกล่าวจากหนังสือ *รั้วต้นไม้*
ของ *เลดี้เฮเทอริงตัน สไมท์* ซึ่งถือเป็นตำราเรียน

"คิงหัวหลุด!" อิมปีคนหนึ่งตะโกน แล้วอิมปีทุกคนในห้องก็ร่วม
ตะโกนเป็นจังหวะอย่างรวดเร็ว

"ใช่ คิงให้หลุดเลย" หมายเลขหนึ่งลองพูดบ้าง แต่ไม่มีอารมณ์
ความรู้สึกใดๆ ในน้ำเสียง

แรงจูงใจของฉันคืออะไร เขานึกสงสัย ฉันไม่เคยเจอมนุษย์ด้วยซ้ำ
พวกอิมปีป็นขึ้นไปยืนบนม้านั่ง กระโดดขึ้นลงตามจังหวะ

"คิงหัวหลุด! คิงหัวหลุด!"

แอบบ็อคกับรอร์ลี่ยังยู่ส่ง ทั้งสะบัดกรงเล็บและคำรามโหยหวน
กลิ้งหวานเอียนฟุ้งทลป กลิ้งสิ่งปฏิญญาจากการวาร์ปนั่นเอง อิมปีบางคน
เข้าสู่ภาวะเกร็งก่อนวาร์ปแล้ว ความตื่นเต้นกระตุ้นการเปลี่ยนแปลง

หมายเลขหนึ่งไม่รู้สึกละอะไรเลย ไม่เจ็บปวดสักนิด เขาพยายามอย่าง
เต็มที่ หลับตาแน่น ปล่อยให้แรงกดดันเพิ่มขึ้นในศีรษะ คิดถึงเรื่องที่ทำให้
โกรธ แต่ความรู้สึกแท้จริงสลายภาพลวงคาของความกระหายเลือดและ
การนองเลือดไปหมด

ไม่มีประโยชน์ เขาคิด ฉันไม่ใช่คิม่อนแบบนั้น

หมายเลขหนึ่งหยุดตะโกนแล้วนั่งลงชนหน้ากับฝ่ามือ ไม่มีประโยชน์ที่จะแสวงหา วัฏจักรการเปลี่ยนแปลงได้ผ่านเลยเขาไปอีกครั้ง

แต่อิมปีตนอื่นไม่พลาด การแสดงฉากใหญ่ของแอ็บบ็อดได้เปิดบ่อฮอร์โมนเทสโทสเทอโรนตามธรรมชาติ รวมถึงความกระหายเลือดและของเหลวในร่างกายด้วย พวกนั้นเข้าสู่ภาวะเกร็งก่อนวาร์ปทีละคนของเหลวสีเขียวไหลจากรูขุมขน ตอนแรกก็ไหลช้าๆ จากนั้นก็ทะลักออกมา ทุกคนเข้าสู่ภวณี้กัณหมด นี้ต้องเป็นประวัติศาสตร์แน่ อิมปีจำนวนมากกว่าปรพร้อมกัน แน่نونว่าแอ็บบ็อดคงคว่ำความดีความชอบไปตามเคย

ภาพของเหลวทำให้เกิดเสียงคำรามดังขึ้นมาอีกรอบ ยิ่งพวกอิมปีคำราม ของเหลวก็ยิ่งทะลักออกมาเร็วขึ้น หมายเลขหนึ่งได้ยืนว่ามนุษย์ใช้เวลาหลายปีกกว่าจะเติบโตจากวัยเด็กเป็นผู้ใหญ่ อิมปีทำได้ภายในไม่กี่ชั่วโมง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เจ็บปวด

เสียงคำรามด้วยควมลึงโลกเปลี่ยนเป็นเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อกระดูกยึดและเขาบิดโค้ง แขนขาที่เคลือบไว้ด้วยของเหลวสีเขียวยืดยาวออกมา กลิ่นฉุนมากจนทำให้หมายเลขหนึ่งหายใจไม่ออก

อิมปี้ล้มลงไปบนพื้นโดยรอบ คืบคลานอยู่สองสามวินาที จากนั้นของเหลวที่หลั่งออกมาก็เคลือบตัวจนขยับไม่ได้ พวกนั้นติดอยู่ในของเหลวที่แข็งตัวเหมือนแมลงสีเขียวตัวใหญ่ในรังคักแค้ ห้องเรียนเงียบไปทันที ยกเว้นเสียงเปรี้ยะๆ ของของเหลวที่เปี่ยมสารอาหารเริ่มแห้งและเสียงเปลวไฟปะทุอยู่ในเตาหิน

แอ็บบ็อดก็มกั้วางเห็นพันจนเหมือนหน้าจะเบะเป็นสองซีก

"เป็นงานภาคเช้าที่คินะ ว่าไหมรอร์ลีย์ ฉันททำให้พวกนั้นวาร์ปกันหมดเลย"

รอร์ลี่คำรามตอบ จากนั้นก็สังเกตเห็นหมายเลขหนึ่ง "ยกเว้นไอ้
แคะ"

"เฮ้ย! มันไม่ใช่อย่างนั้น" แอ็บบ็อดเริ่มพูดแล้วก็ยังปากทันทัน "ใช่
ถูกต้องที่สุด ยกเว้นไอ้แคะ"

หมายเลขหนึ่งรู้สึกร้อนหน้าผากภายใต้ดวงตาจับจ้องของรอร์ลี่
กับแอ็บบ็อด

"ผมอยากวาร์ปนะ" เขาพูดพลางมองนิ้ว "อยากจริงๆ แต่มีปัญหา
เรื่องความเกลียด ผมเดินมันออกมาไม่ได้ แถมนั่งเมื่อก่อนนั้นอีก แต่
คิดว่าของแบบนั้นจะออกมาเต็มตัวก็ทำให้รู้สึกอยากอาเจียนหน่อยๆ แล้ว"

"อยากอะไรนะ" รอร์ลี่ถามอย่างสงสัย

หมายเลขหนึ่งรู้ว่าต้องใช้คำพูดให้ง่ายกว่านี้เพื่อให้ครูเข้าใจ

"อยากอ้วก คลื่นไส้"

"อ้อ!" รอร์ลี่ส่ายหน้าอย่างรังเกียจ "เมื่อก่อนทำให้แกคลื่นไส้รี แก
เป็นอิมป์ประสาอะไรวะ อิมป์ต้องคุ้นกับเมือกสิ"

หมายเลขหนึ่งสุดหยาใจลึกลับและพูดบางอย่างที่รู้มานานแล้วออกไป
คังๆ

"ผมไม่เหมือนใคร" เสียงหมายเลขหนึ่งสั้น เขากำลังจะร้องให้

"นี่แกจะร้องให้หรือไง" รอร์ลี่ถาม ตาถลน "ชักจะมากไปแล้วนะ
ลือออน ไอ้หมอนี่กำลังจะร้องให้ เหมือนผู้หญิงไม่มีผิด ฉันทอมแพ้แล้ว"

แอ็บบ็อดเกาแก "ให้ฉันลองอะไรบางอย่างสิ"

เขาค้นกระเป๋าสี้อคลุม แล้วแอบสวมอะไรบางอย่างที่มือ

โอ๊ย! ไม่นะ หมายเลขหนึ่งคิด *ได้โปรด ขออย่าเป็นสโตนี่เลย*

แอ็บบ็อดยกแขนขึ้น สี้อคลุมพาดอยู่บนนั้นเหมือนเวทิจิว หุ่น
มนุษย์โผล่หัวขึ้นมาเหนือสี้อคลุมหนึ่ง หัวหุ่นทำจากดินปั้นเป็นก้อนเปี้ยวๆ

แล้วทาสี หน้าผากปลูกและเครื่องหน้าบิดเบี้ยว หมายเลขหนึ่งไม่คิดว่ามนุษย์จริงจะนำเกลียดขนาดนั้น แต่คิม่อนไม่ค่อยมีฝีมือด้านศิลปะ แอ็บบ็อคมักใช้สโตนี่เป็นตัวละครหุ่นแบบเห็นภาพสำหรับพวกอิมป์ที่มีปัญหาเรื่องการวาดรูป ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าหมายเลขหนึ่งเคยเห็นหุ่นตัวนี้มาแล้ว

"เฮ้!" หุ่นคำราม หรืออันที่จริงคือแอ็บบ็อคคำรามขณะยับหุนไปมา "เฮ้! ฉันคือชายชีโคลนชื่อสโตนี่"

"สวัสตีสโตนี่" หมายเลขหนึ่งพูดเสียงอ่อย "สบายดีไหม"

หุ่นยกดาบไม้จิวในมือ

"ไม่ต้องสนใจว่าฉันเป็นยังไง ฉันไม่สนใจว่าแกเป็นยังไง เพราะฉันเกลียดแพร่ทุกคน" แอ็บบ็อคพูดด้วยเสียงที่บีบให้เล็ก "ฉันไล่พวกมันจากบ้านเกิด ถ้าพวกมันคิดจะกลับมา ฉันก็จะฆ่าให้หมด"

แอ็บบ็อคเอาหุ่นลง "ว่าไง มันทำให้แก่รู้สึกยังไงบ้าง"

มันทำให้ฉันรู้สึกที่เราเลือกหัวหน้าผิด หมายเลขหนึ่งคิด แต่พูดออกไปว่า "เอ่อ...โกรธใช่ไหมครับ"

แอ็บบ็อคกะพริบตา "โกรธรี จริงรี"

"ไม่ครับ" หมายเลขหนึ่งสารภาพพลาบิกมือ "ผมไม่รู้สึกอะไรเลย มันเป็นแค่หุ่น ผมเห็นนิ้วคุณอยู่ข้างในด้วยซ้ำ"

แอ็บบ็อคยัดสโตนี่ใส่กระเป๋า

"พอกันที ฉันทนแก่มากพอแล้วหมายเลขหนึ่ง แกจะไม่มีวันได้ชื่อจากหนังสือ"

เมื่อคิม่อนวาดรูปแล้วจะได้ชื่อมนุษย์จากหนังสือ *รั้วคันทันของเลดี้เฮเทอร์ริงตัน สไมท์* เหตุผลก็คือการเรียนภาษามนุษย์และมีชื่อมนุษย์จะช่วยให้กองทัพคิม่อนคิดเหมือนมนุษย์แล้วเอาชนะมนุษย์ได้ แอ็บบ็อคอาจเกลียดพวกชีโคลน แต่นั่นไม่ได้แปลว่าเขาไม่ชื่นชมพวกนั้น อีกทั้งในแง่

การเมืองก็ถือเป็นความคึกคักที่จะให้คิม่อนทุกคนในไฮบราสเรียกกันด้วยชื่อที่ลือลั่น แอ็บบ็อคเป็นผู้มอบให้

รอว์ลีย์จับหุหมายเลขหนึ่ง ลากเขาจากที่นั่งไปหลังห้อง บนพื้นมีตะแกรงโลหะปิดหลุมดินส่งกลิ่นเหม็นฉุน

"ทำงานได้แล้วไอ้แควะ" เขาพูดเสียงแหบห้าว "แกรู้ดีว่าต้องทำอะไร"

หมายเลขหนึ่งถอนใจ เขารู้ดียิ่งกว่าอะไร นี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรือครั้งที่สองที่เขาต้องทนทำงานน่ารังเกียจนี้ เขาหิยบตะขอค้ำยยาวจากหมุดบนผนังมาเกี่ยวตะแกรงหนาหนักขึ้นจากกรอบ กลิ่นเหม็นแต่พอทนได้เพราะปฏิภูจจับตัวเป็นแผ่นเคลือบอยู่บนผิวของเหลวอีกที แผลงไตไปบนพื้นผิวแตกๆ นั้น เขาของพวกมันทำให้เกิดเสียงเหมือนกรงเล็บกระแทบไม้

หมายเลขหนึ่งเปิดปากหลุมให้กว้างเต็มที จากนั้นก็เลือกเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ใกล้สุด ดักแค้เมื่อกทำให้ไม่มีทางบอกได้ว่าใครเป็นใคร การเคลื่อนไหวเพียงอย่างเดียวคือฟองอากาศเล็กๆ ที่ผุดขึ้นมารอบปากกับจุมก อย่างน้อยเขาก็หวังว่านั่นคงเป็นปากกับจุมก

หมายเลขหนึ่งก้มตัวลงผลัดคักแค้ให้กลิ้งไปตามพื้นจนลงหลุม อิมปีที่กำลังวาร์ปคททะเลชั้นปฏิภูจที่จับตัวแข็งลงไป พาแมลงนับสิบลมลงไปด้วย กลิ่นเหม็นทะลักขึ้นมาใส่หมายเลขหนึ่ง เขารู้ว่าผิวคงเหม็นไปหลายวัน อิมปีคนอื่นอาจภูมิใจในกลิ่นเหม็นจากหลุม แต่สำหรับหมายเลขหนึ่งแล้ว มันเป็นแค่มลทินที่น่าอาย

นี่เป็นงานอันเหนื่อยยาก ไซว่าอิมปีที่กำลังวาร์ปทุกคนจะอยู่นิ่งหลายคนคินอยู่ในดักแค้ มีอยู่สองครั้งที่กรงเล็บคิม่อนจะทะเลดักแค้สีเขียวขึ้นมาห่างจากผิวของหมายเลขหนึ่งแค้ไม่กี่เซนติเมตร

เขากัดฟันทำต่อไป พलगร้องคำรามเสียงดังด้วยความหวังว่า

รอร์ลีย์หรือลีออน แอ็บบ็อตจะเข้ามาช่วย มันเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ คิม่อนสองคนนั้นสูมหัวกันอยู่หน้าชั้น ตั้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสือ *รั้วคันไม้ของเลดีเฮเทอร์ริงคัน สไมท์*

ในที่สุดหมายเลขหนึ่งก็กลิ้งเพื่อนร่วมชั้นรายสุดท้ายลงหลุม พวกนั้นกองกันอยู่ในหลุมเหมือนกันเนื้อในสตูเหนียวข้น สิ่งปฏิญูลซึ่งอุดมด้วยสารอาหารจะเร่งการวาร์ป ทำให้มันใจได้ว่าพวกนี้จะเคิบโคเค็มศักยภาพ หมายเลขหนึ่งนั่งลงบนพื้นหินพลางหายใจหอบ

โชคดีเนอะ หมายเลขหนึ่งคิด *ได้ลอยคอในบ่อขี้*

หมายเลขหนึ่งพยายามอธิบาย แต่แค่อยู่ใกล้หลุมก็ทำให้ออยาก อาเจียนแล้ว ความคิดว่าจะต้องจมอยู่ในนั้นล้อมรอบด้วยอิมปีในดักแค็ยง ทำให้ท้องไส้ปั่นป่วน

เงาคำทอหาบพื้นหินตรงหน้า ควบวาบในแสงไฟ

"อา...หมายเลขหนึ่ง" แอ็บบ็อตพูด "เป็นอิมปีตลอดกาล ไม่เคยได้เป็นคิม่อนสินะ ฉันทจะทำยังไงกับแกดี"

หมายเลขหนึ่งจ้องเท้าตัวเอง กรงเล็บเล็กๆ เคาะพื้นแผ่วเบา

"มาสเตอร์แอ็บบ็อตครับ คุณไม่คิดบ้างหรือครับ ไม่มีโอกาสสักน้อยนึคเลยหรือครับ" เขาสูคหายใจลึกแล้วเงยหน้าขึ้นสบตาแอ็บบ็อต "ผมไม่มีทางเป็นจอมเวทได้เลยหรือครับ คุณเห็นแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับไม่เสียบ ผมไม่ยอมทำให้คุณอับอาย แต่คุณก็เห็นแล้ว"

สีหน้าแอ็บบ็อตเปลี่ยนไปทันที วินาทีหนึ่งเขายังเล่นบทหัวหน้าผู้มีเมตตาอยู่เลย วินาทีถัดมากลับเฉยชาคู่แท้เสียอย่างนั้น

"ฉันไม่เห็นอะไรทั้งนั้น" เขาทำเสียงงูพลาวงกระซอกหมายเลขหนึ่งให้ลุกขึ้นยืน "ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น ไอ้ควประหลาดผิดธรรมชาติ ไม่เสียบนั้นถูกเคลือบด้วยขี้เถ้า ก็แค่นั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มี

เวทมนตร์"

แอ็บบ็อดคิงหมายเลขหนึ่งเข้ามาใกล้มากจนเห็นเศษเนื้อที่ติดอยู่ตามซอกฟันสีเหลือง เมื่อเขาพูดอีกครั้ง เสียงก็เปลี่ยนไป เหมือนซ้อนทับกันหลายชั้น ราวกับคณะประสานเสียงทั้งวงมาขับร้องให้ฟัง เป็นเสียงที่ไม่อาจเมิน มันคือเวทมนตร์ใช้ไหมนะ

"ถ้าแกเป็นจอมเวท ก็ควรไปอยู่กับญาติที่อีกฟากหนึ่งสิ แบบนั้นน่าจะดีที่สุดไม่ใช่หรือ กระโดดเร็วๆ ครั้งเดียว แค่นั้นเอง เข้าใจที่ฉันบอกไหม ไอ้แกระ!"

หมายเลขหนึ่งพยักหน้าอย่างตกอยู่ในภวังค์ ช่างเป็นเสียงที่ไพเราะมันมาจากไหนกันนะ ต้องมาจากอีกฟากหนึ่งแน่เลย นั่นคือสถานที่ซึ่งเขาควรไป ก้าวเล็กๆ ก้าวเดียวสำหรับอิมปี

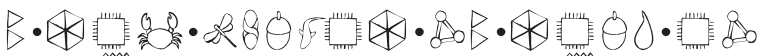
"เข้าใจครับ"

"ดี จบเรื่องกันที อย่างที่เล็คโฮเทอริงคั้น สไมท์คงจะบอกว่า 'เดินหน้าไปอย่างมุ่งมั่นเถอะนะพ่อหนุ่ม โลกรอเธออยู่' "

หมายเลขหนึ่งพยักหน้าอย่างที่เขารู้ว่าแอ็บบ็อดต้องการให้ทำ แต่ภายในสมองปั่นป่วนไปพร้อมกับท้องไส้ ชีวิตของเขาจะวนเวียนอยู่แค่นี้หรือ ถูกล้อเลียนตลอดไป แตกต่างจากชาวบ้านตลอดไป ไม่เคยมีช่วงเวลาที่ได้พบเจอแสงสว่างหรือความหวัง หากไม่ข้ามฟาก

คำแนะนำของแอ็บบ็อดเป็นความหวังเดียว *ข้ามฟาก* หมายเลขหนึ่งไม่เคยนึกอยากกระโดดลงปล่องภูเขาไฟ แต่ตอนนี้ความคิดนั้นรุนแรงจนไม่อาจต้านทานได้ เขาคือจอมเวท ไม่มีข้อสงสัยใดๆ มีจอมเวทอีกคนในโลกมนุษย์ พี่ชายร่วมเผ่าพันธุ์ผู้อาจสอนเขาให้รู้จักวิถีชีวิตของจอมเวท

หมายเลขหนึ่งมองแอ็บบ็อดเดินจากไปแผลงฤทธิ์ในส่วนอื่นของเกาะ บางทีอาจไปกลั่นแกล้งพวกผู้หญิงในพื้นที่ปิดล้อมซึ่งเป็นงานอดิเรก

สุดโปรดอีกอย่างของเขา แต่มาคิดอีกที แอ็บบ็อดจะเลวร้ายได้อย่างไร
กัน ในเมื่อเขาเป็นผู้มอบความคิดอันยอดเยี่ยมนี้ให้หมายเลขหนึ่ง

ฉันอยู่ที่นี้ไม่ได้ หมายเลขหนึ่งคิด ฉันต้องไปที่ภูเขาไฟ

ความคิดนี้เข้ามายึดสมองของเขาไม่ยอมปล่อย ภายในไม่กี่นาที
มันก็กลบความคิดอื่นไปหมดสิ้น

ไปที่ภูเขาไฟ

ความคิดนี้กระแทกอยู่ในกะโหลก เหมือนคลื่นซัดฝั่ง

เชื้อเพลิงแอ็บบ็อด ไปที่ภูเขาไฟ

หมายเลขหนึ่งปักฝุ่นจากเขา

"รู้อะไรไหม" เขาพูดกับตัวเองเบาๆ เมื่อรอร์ลีย์ได้ยิน "ฉันคิดว่า
จะไปที่ภูเขาไฟสักหน่อย"

